

Ara riidle rikka inimesega, et ta naise buduaaris, on kas ettenägija
ei võtaks võimust su üle. tark, või päris lolle. 老

Uus abielu.

Need kasulikud raamatud, nagu: lastekasvatus, suguelu tervishoid, loomulik arstimise õpetus, kombius, kõlblus jne., millele võiks veel palju kasulikku juurde lisada, mida inimene oma igapäevastes askeldustes silmas peab pidama, annaksid meile mitte sugugi vähema raamatu, kui meie vanagi piibel. Sarnane kõvas köites uus piibel annaks tüki ajaks trükkidodele tööd, ja tuleks ehk 20 krooni maksta. Seda uut piiblit ei jõua muidugi iga surelik osta. Oletame, et meil on umbes paarsadatuhat perekonda. Selleks, et iga perekond saaks tasuda ühe uue piibli, paneme toime üleriikse loterii, milliseid ju tänapäev lõpmatuseni korraldatakse heategevaiaks ja muudeks otstarveteks. Saadud raha eest valmistame uued piiblid ja jagame ühel tähtsal päeval rahvale tagasi.

Sarnane selgitav raamat tooks õige pea meie vankuma lõõnud abielu tasakaalu tagasi. Otse öeldes on lugeda, kus lapsed põlevad hulga kaupa ühes eluhoonetega, upuvad keevas ja külmas vees, neid võetakse põsistele lõbudele kaasa, neid riietatakse samuti poolalasti kui täiskasvanuid.

Hiinas ja Venemaal, kus inimesel pole õiget hinda, kus tapetakse loogus hulki maha ja seatakse tühi asja eest seina äärde, on see loomulik, sest teisel päeval juba, sünnib neid jälle juurde. Meid aga on vähe, ja rahva juurdekasvu ei olegi, mispärast peaksite olema kokkuvõtteid ja hindama iga inimest. Meie rahval on usku kirjatähe sisse ja sarnane suur raamat, mis igas perekonnas puududa ei tohi, aitaks suuresti kaasa arusaamatust kaotada.

Kui nii edasi läheb, siis jääb lõpuks meie karm perekonna-seadus veel ainult paberile püsima muuseumi jaoks. Aeg oleks aga inimese hingeelu väljendustele vastutulelikum olla. Hõlpsam lahutusviis tooks küll suuremat leski juurde, aga leskedel on ju tänapäeva elukogemuste järele parimaid võimalusi ja väljavaateid, kui kõigil teistel.

Veel enne ilmasõda oli kombeks, et neiu pidi olema küllalt

tõsine ja tagasihoidlik, ta ei tohtinud rohkemini lõbutseda ega õhtul hilja väljast tulla, mispärast ta oleks võinud sattuda ümbruse kahtluse alla, mis tema elusaatusele oleks halvasti mõjunud. Nüüd aga liigub neiu samuti vabalt, kui kõik ta teisest liigist kaasõed, kuna aga leskproual on siiski mees- te juures erilise tõmbus. Suur protsent abiellub just leskprouadega.

Nüüdsel kehval ajal arvestatakse just leskedega, sest tihti leidub leskedel peale elukogumuste ka muud elu alguseks. Ühtlasi tooks kergem lahutusviis ka tervishoidlist paremust. Ja sellepärast tuleb aina soovitada paragrahvide vähendamist.

Arvamine, nagu riik on üks perekond, ja perekond on riigi alus, ei pea enam kindlat paika. Õigem oleks aga, et riik koosneb teatud rahvusest kodanikest, ja ei ole tähtis, millises kooselu liigist terve ja tubli kodanik võrsu. Arvata aga võib, et lähedam lahutusviis just ümberpöörduvalt mõjub. Sest igapäevane elu näitab meile, et paragrahv oleks just kui virisemise ja halva kooselu põhjuseks, kuna aga paragrahvita kooselu püsib paremini.

Olgu siin üks näide Lõuna-Eestist. Jõukas noorpaar, kellel ka paar väikest last, ei sobinud kuidagi. Mitme-aastane vägipulga vedamine lahutuskohtus tõi siiski lahutuse. Ei läinudki kaua, kui juba nähti jälle noorpaari kahekesi liikumas. Nad alustasid jälle kooselu, kuid ainult ilma paragrahvita, ja imelikul kombel läheb praegune elu kui paradisiis juba mõnda aega. Karta on aga, et paragrahviga jäändamisel asi jälle halvaks muutub.

Meie inimese püsib ju ainult paragrahvi najal püsti. Niipea kui poolgi paragrahvi ära võtta tema ümbert, kukub ta kokku, kui tühi kott. Ei ole sugugi halb, kui inimest abielu asjus rohkem ükski jätta. Siis õpib ta iseenest kaitsma. Tal kasvab selgroogu, ja ta hakkab igat oma sammu kaaluma ja saab järeloomõlikuks-ettenägi-jaks.

Abielu põhimõte on ju üks ja

sama vaese kui rikka juures. Kuid andumise kõrvalmured on siin põhjalikult lahkumisevad. Rikkad lahutavad endid, ja neil jääb mõlemil lai ja muretu äraelamisvõimalus, mispärast nad leiavad ka ruttu enestele austajaid, kuna aga vaesel varanduseta lahutajal seisab ees terve kuristik. Ja sellepärast ütleb ka rikas: „Ära käi mu tegude järele, vaid käi mu õpetuse järele!“

Üks sarnane „tegu“ leidis aset mõni aasta tagasi ühes meie kodumaal suuremas linnas. Rikkal sümpaatsel pruukesel jäi mees haigeks. Proua tõi arsti, kellesse ta ise kõrvuni armus. Kui mees suri, hakkas prouakene hammast ihuma arsti peale. Arstil oli aga ka proua. Mis teha! Leskproua pani portsu raha tasku ja tõttas arsti proua juurde ja sulges viimase südame rahaga ja asus ise arsti südant vallutama. Tehku aga üks vaene nii!

Aga otstarb ei pühenda abinõu eriti just armuasjus. Just kui oleks rikastele teistsugust perekonnaseadust vaja kui vaestele. Rikas ei protsessi. Siin teeb raha kõik. Kuna vaene mees saab lahutuse läbi tihti surmani pagulaseks, keda politsei varitseb, kuidas saada mehel mõni penn lahutatud naise jaoks. Väga tabavalt ütleb üks advokat, et „lahutatud naine ja protesteeritud veksel võivad tagasi tulla.“ Seda hirmu võib aga tunda ainult vaene mees.

Praegu on kohtus arutusel 8 aastat tagasi lahutatud abielu-asi. Naine on kui unest üles ärrganud ja nõuab kogu aja eest 30 kr. kuu eest. Siin saab olema meil jälle ühe vaese meespagulasega tegemist. Kurb kuid tõi.

Peab tunnistama, et pikad lahutusprotsessid ühes meie praeguse perekonnaseadusega on küllalt põhjuseks meie rahvaarvu kaanemisel. Tahes ehk tahtmata peame siiski vana unustama ja edasi sammuma, sest ei ole püsi- vat siin ilmas. Kuidas oli ja on, ei pea mitte igavesti jääma.

(Järgneb.)

IGAS MAJAS LOETAKSE

„Abielulehte“

sest ta on ainuke omapärane, huvitava sisuga perekonnaleht Eestis.

Armastus.

Vold. Kellamov.

„Eedi!“

„Noh?“

„Näita oma sõrmeküüni. Ma vaatan kas õitsevad ka...“

„Õitsevad?! Ha, ha, ha, või kohe õitsevad... E-ei, minu sõrmeküünel küll kunagi ei õitse! Püksipõlved küll teinekord lõõvad natuke „haljendama“, nii kevade tulekul, „vender weisse Flieder wieder blüht“... saad aru küll...“

„Muidugi, aga näitad siiski oma sõrmeküüni...“

„Mitte“ näita!“

„No oled ka mul õige narr, mis sa eputad, ega ma su küüni ära ei söö, näitan' d noh!“

Eedi ulatabki umbuskliku näoga oma kae üle laua, sõbrake, ent punastab siis järsku kõrvuni, sest iga küüne all on ikka oma kitsas riba musta... „Haigus, laiskus, kiitus kingitus ja... armastus...“ loeb Aksel, alates põidlast.

„Kuidas see oli... haigus, laiskus?“

„Pea' d, kurat, ära rabele! Oot... haigus ei õitse, laiskus niisama, kiitus nagu oleks väheksene pungas, samuti kingitus, ja... armastus — oh sa kuradi sell küll!... Kuule, pois, sa oled ju kõrvuni armunud, väikesõrmeküüni on veel hullem kui se „weisse Flieder“ kevadel... Ütle nüüd puhtast südamest, kulla sõber, kes su armastatu on, Liide, Elga, Lilli, Klaara või...“

„Kuule, ära patra, mul pole kedagi... Mina kardan noid preilnasid nagu surma...“ punastab Eedi uuesti.

„Või kus kurat, või nagu surma... Kuule vennas, sul vist juba habe suiteb, nagu Adra-saun laupäeva õhtul, ime küll, kuidas su kartus eile õhtul nagu peoga oli pühitud, kui sa seda tipsi „Vanemuise“ koju saatsid... Ah, ah, aa, mees hoidis teist nii ligi, nagu oleks kohe ühte kasvanud, nagu Siiani kaksikud... Kuule, ütle parem, kes see daam sul oli eile, võibolla unustasidki oma siidame „tolle“ käekotti või... Mis?..

„Niukest asja küll ei ole!“

„Niukest?.. Ah seda südameunustamist või... No ütle's kessee daam oli?“

„Oli keegi „Estika“ eit.“

„No, või „keegi“ „Estika“... Tea' d, aga nime oleks ka huvitav kuulda...“

„Noh, seda ma sulle küll ei ütle!“

„Näe nüüd, ma ütlesin juba, et see oligi su siidame daam, ega sa muidu ei saigaks.“

„Noh, kurrat, preili Lii Sirel oli, noh, nüüd ta on sul teada, see nimi! Mis sa ikka jahvatad, kui sa midagi ei tea...“

Aksel märgib otsejoones tolle kuuldu nime oma meespeasse, ning et vanemad läksid just nüüd koo-

jameesteks minu, jah siiski-siiski veel nii armsa Dodo eramajja, kus elas Dodo isegi. Valus, oh, liigagi valus oli näha, kui ta õhtuti vallatles aias oma väikese terase tütrekesega või õnnelikuna silmitses naist, oma noort, ilusat naist...

Veel valusam aga oli olla siis, kui Dodo võttis oma viuli, mängides naisele viise, mida ta kunagi varem mänginud mulle... noil õhtul, mil hiljem ikka ta käte vahel veetsin oma elu õnnelikumad tunnid...

Siis oleksin teinud kõik-kõik. et pääseda aga ainult kuhugi kaugele-kaugele, sinna, kus ma ei näeks enam Dodot ega kuuleks ka tema viulit...

Möödus veel rida piinarikaid päevi, mil Dodo ei õnnitlenud mind ühegi sooja pilguga, kuigi nüüd igal päeval üksteist nägime. Ent siis ühel õhtul, ei suutnud ma enam teistiti kui peata-

Eedigi on vahepeal muutunud sõbralikumaks.

„Kuule, Aksel“, pahvatab ta äkki kõrvuni punastades, „tead... tead... sa seletada õige mis too armastus on, milles ta väljendub...“

„Hm, mis ta on, milles ta väljendub“, teeb Aksel sügavtõsise ning targa näo, „ütleme nii, et sul on üks kena daamike väljavalitud, kelle vastu sul nagu midagi pakitseb, või nii...“

„Ütleme!“

„Nojah, sul on umbes sealkohal, kus sõda asub, niuke kena tunne või nii, ning sa lähed muidugi tolle väl-

juu ja eweijne! idnqn ebnijee! ja noh, kui kedagi peale teie kahe enam näha pole, teed äkki niukse veidra liigutuse, ning suudled toda daami oma äranägemise järele, ka ruttu, või pikalt.

„Noo!“

... Ning kui õhk puhas on, võid kindel olla, et too daam ei liiguta mitte oimugi vastupanuks... Nojah, siis õpid pähe mõnest Henrik Visnapuu luuletiskogust või mõnest näidendist ühe kõlavate sõnadega armu-

avalduse, ning võistad veidi hiljem ta oma äravalitule ette. Muidugi järgnevad siis jälle suudlused ning kallistused...

„Aga mis siis, kui see „äravalitu“ kohtab teist minusarnast, ning hakkab teda armastama!“

„Oo, see on ju hoopis keerulisem küsimus. Noh, siis peab sul tsipa näitleja talenti olema — sa ei tohi tollest mitte põrmugi välja teha, et ta teist armastab. Passi ilusti järele, kunas ja kus nad kohtuvad, ning võid ennast hakata vetehüppamiseks ning ujumiseks harjutama...“

„Nonoh!“

... Ja kui ühel kenal päeval näed, et su armastatu kõnnib mõne teisega jõe ääres, jooksed otse neile vastu, teed vähe steeni, ning hüppad otse- teed jõeke. Pea aga silmas, sõber, et sa end kogemata ära ei uputa!

Nojah, siis su äravalitu sunnib oma uut kavaleri sulle järele hüppama, päästmise mõttes. Muidugi see ei hüppa, sest kelle's see smoking nii leotada on. Senini aga tule sulle keegi muu appi, ning päästab su!“

„Ja siis...“

„Noh, siis, kui hästi läheb, võidad oma äravalitu armastuse jälle „oma poole“, ta ju näeb ja saab tunnistuse su suurest armastusest tema vastu.“

„Aga kui hästi ei lähe?“

„Hm... Kui hästi ei lähe... Hm! Noh, kurat, kolm kuud, kõige-vähem, saad ikka!“

Abielu on õnneliku armastuse lõpp.

Maapealne õnn kestab hetke, õnnetus aastate kaupa.

Õnn on metsakaja sarnane: ta vastab meile, ise aga jääb kaugele.

Tütarlapsed kuristikku kaldal.

Ometi kord „tanu alla“.

Alul tundis mu noor õde selises õhkkonnas küll võõrana. Kogu see asi ei näinud temale meeldivat, vaid paistis olevat koguni vastik. Ta tegi mulle vahete- vahel isegi sellekohaseid tähendusi, eelistades mõnigi kord kojujäämist väljaminekule asemel.

Kui aga temale selatasin, et siin midagi halba ei ole, vaid kõik nõnda teevad, ja too palju kiidetud armastus sageli teistsuguseid sihte ei taotle, hakkas temagi lõpuks uskuma, et kõik just nõnda peab olema.

Mida tegin mina, seda tegi ka tema, püüdes minuga alati üheväärne olla. Isegi teistest tüdrukutest võttis ta eeskujut, sooritas alati teod, millega hakkama said teised.

Elades sellist „täisinimese“ elu, püüdis ta varjata oma vähesteid aastaid, mida arvult oli alles neli-teist. Sellevanused, sageli koguni veel vähe nooremad tüdrukud, on „kraadade“ hulgas just nood kõige suuremad „elupõletajad.“

Et selles vanuses aga peaaegu alati liigagi kaugele minnakse, on vist kõigil teada, kes, kas või mõõdamines püüdnud vaadelda seda osa noori. Asjad, mida tavaliiselt tahetakse lubada ainult abielulistele, on siin kõige igapäevased.

Ei tea kuis on kõigi teistega, aga mu õde oli üks neist vähestest, kellele see asi läks maksma väga palju. Kunagi kevadel korraldati algkoolis, kus käis õde, pidu. Muidugi ei puudunud sealt meie „kamp“, plikad ja poisid, keda meelitas just tants.

Enne pidu tehti muidugi „vääksed tähendused.“ Keelasin seda täna õele, ent nüüd ei pannud ta tähele enam mu keeldu, vaid tegi nõnda, nagu arvas ise heaks.

Kui pealtnäha võis juba aru saada, et õde on vähe purjus ja mõnigi õpetaja teda uurivalt silmitses hakkas, käskisin õde väheks ajaks õue jalutama minna.

Ta läks. Ent järgmisel nädalal, siis oli ta sunnitud koolist üldse lahkuma. Miks? Üks õpetaja, kes aru sai purjusolekust, oli ka õue läinud, kui sinna läks õde ühe oma „vuntsiga.“ Ja seal, — seal ta siis tabas õe ning tema „austaja“ olukorras, mis midagi soovida ei jätanud...

Nüüd muutus kodune elu jällegi põrguks. Vanemaile osutus liig valusaks teadmine, et nende mõlemad tütreid on „niisugused.“ Mina „kollase passiga“, õde peaaegu samane...

Süü selles kõigis veeretati minu kaela. Mina olla viinud just

õe nii kaugele, nii rääkisid nemad alati.

Väljaminekuile ei saanud enam mõeldagi, vaid alati pidime meie istuma nüüd kodus, nagu kaks puuri pandud lindu. Midagi muud ei soovinud ma enam nii väga kui pääsmist kodust.

Aga kuidas?

Peagi näis avanevat selleks ka soodne võimalus, olgugi halb, kuid siiski võimalus.

Üks isa ametivendadest, aastatelt alles võrdlemisi noor mees, hakkas ikka tihemini ja tihemini käima äkki meil. Koos isaga võttis ta siis alati viina, tehes alul näo, nagu oleks tulnud ta isa pärast, ent siiski sain peagi aru, et just mina olin selliste külastajate peamiseks põhjuseks.

Alul valmistas too asjaolu minule nalja ja ma teesklesin, nagu tunneksin ka huvi selle mehe, Antoni, vastu. Kui aga isa-ema hakkasid märku andma, et ma võivat Antonile mehele minna, sain juba kurjaks.

Tekkisid uued riid ja mu kodune elu muutus ikka ning ikka halvemaks, otse väljakannatamatuks. Olin meeletult.

Anton ise jättis mu täiesti külmaks, oli koguni vastik. Ent siis sigines äkki mõte, et elu tema kõrval ei või halvem olla kodusest elust ja pealegi vabaneksin abielludes ometi kord „kollasest passist“... Pealegi puudusid mul nüüd ju täiesti väljavaated „hea partii“ tegemiseks abiellumisel...

Kodune elu oli seda valusam,

et vanemad läksid just nüüd koo- jameesteks minu, jah siiski-siiski veel nii armsa Dodo eramajja, kus elas Dodo isegi. Valus, oh, liigagi valus oli näha, kui ta õhtuti vallatles aias oma väikese terase tütrekesega või õnnelikuna silmitses naist, oma noort, ilusat naist...

Veel valusam aga oli olla siis, kui Dodo võttis oma viuli, mängides naisele viise, mida ta kunagi varem mänginud mulle... noil õhtul, mil hiljem ikka ta käte vahel veetsin oma elu õnnelikumad tunnid...

Siis oleksin teinud kõik-kõik. et pääseda aga ainult kuhugi kaugele-kaugele, sinna, kus ma ei näeks enam Dodot ega kuuleks ka tema viulit...

Möödus veel rida piinarikaid päevi, mil Dodo ei õnnitlenud mind ühegi sooja pilguga, kuigi nüüd igal päeval üksteist nägime. Ent siis ühel õhtul, ei suutnud ma enam teistiti kui peata-

sin ise Dodo, rääkisin temale kõik, pärides kas abielluda või mitte? „Abielluge!“ oli Dodo rahulik käsk.

„Aga, Dodo, ma ei armasta ju teda!“ nuuksusin läbi pisarate.

„Armastus tuleb hiljem“, naeratas ta rõõmsalt ja eemaldus.

Veendudes, et Dodos kõik endised tunded minu vastu tõesti kustunud ja nüüd ta veel elab vaid oma naisele ning lapsele, kuulsingi vanemate sõna, andes Antonile nõusoleku abiellumiseks..

Ja peagi peeti pulmad ning ma läksin, läksin ära majast, kuhu jäid vanemad ja — Dodo...

(Järgneb.)

Järgmises lehes kõneleb tänase kirjutuse autor

lahutusest, „niisuguse naise“ lootuseta seisukorrast, tagasipööramise vanemate koju ja armastusest, mis jääb igaveseks helisema südamesse.

PETTUMUS.

Otsime luulet, eksides tundmatuil teel. Üksteisele võõrad... Kord vilkus tuluke udus, salapäraselt meelitav, kutsuv... Ning hinged täis igatsusi, — ütle palun, oli see patt, et sina ja mina, noorusjoobumus terves olemuses — olime meeletud...

Kes oli siis süüdi, et muusika võlus, et jalad libisesid parketil tumepunane tulp juustes kõdistas kaela ja huuled ühinesid tahtmatult? Kes, kes?.. Sa ei vasta. Oli see siis saatus kibe pilge, et meie, üksteise hingele võhikud, saavutasime hetkeks täielise kokkukõla, milleks ei olnud meil õigust. Kuid miks rääkida sellest!..

Rändame edasi ääretus udus. Ootame, mil vilguks jälle petlik sootuluke, kuid meie kaks: sina ja mina ei kohta vist ialgi enam.

Tantsiv pealinn.

Õhtu tantsutolmus ja veeaurus.

(Järg. Algus „Abielulehes“ nr. 7.)

Nood kavalerid ise on peaaegu eranditult noored, alla kahekümneaastased poisinõlgid, kelle õigeks iseloomustuseks puuduvad kohased sõnad.

Ülal peavad nad endid siin väga koduselt ja lahtiselt, küsimata, mida kõlbab teha ja mida mitte. Siin-seal nurga taga rändab käest kätte viinapudel, mida ulatatakse ka mõnele tuttavale tüdrukule, kes peaaegu kunagi ei põlga Bachhuse andeid.

Tüdrukud, kes veel nooremad kui poisid, on aset võtnud alul peaaegu likult saalis, oodates koos teistega kannatamatult tantsu algust. Aga neid liigub ka siin-seal kõrvalruumes, suitse pabeross suunurgas, riietus aga võrdlemisi kehva ja maitsetu.

Tüdrukud silmitsevad kriitiseerivalt poisse, uurivad teravalt uusi, siin harva paistvaid nägusid ja püüavad võõraste poiste tähelepanu omale tõmmata kaunis julgelt ja vabalt.

On mõnel tüdrukul raha, ei häbene nemadki pahatihti minna einelauda, kui see peoruumide juures olemas, võtta leti juures oma tubli „topka“ või istuda lauda ja tellida „karahve“, äratades sellega kadedust nii mõneski poisis, kes sageli peab leppima sellega, kui koos sõbra-kahega kokku saab „topkaks“ vajaliku raha. Sellest on vähe, aga poisid on tihti õnnelikud, kui saavad sedagi.

Kui algab tants, okupeeritakse kõik saaliservad. Esimesteks tantsijateks osutuvad peaaegu alati tüdrukud. Ka poisid kipuvad tantsima alul omavahel, otsides sobivaid kaaslasti või tahtes, nagu tüdrukud, ka kõigepealt oma tähelepanu tõmmata. Nii isesuguselt omapärane, kui siinsed peolised, on ka siinne tants. Kus siinsed tantsijad tantsima on õpinud, sellest nagu õieti aru saada ei taha, kuna ühegi, vähemalt pealinnas parimate tantsuõpetajate juures sellist tantsu ei näe.

Siin tehakse ise igasuguseid samme ja „nõkse“. Nii nagu neid dikteerib kas pool või täiesti purjus pea. Kuulutuste tugev pead arvama, et tuled „suurejooneliselt palile“, tõeliselt aga oled sattunud hoopis vastupidisesse kohta, kus peoliste ülalpidamise defineerimiseks ei leia tõesti kohaseid sõnu.

„Kraaded“, need pealinnas põlised

tantsufanaatikud, loovad siin õhkkonna, mida kõigalt teisalt otsid asjalt ja mida nähes kipud arvama, et neil usklikudel eidekestel on vähemalt osaliselt õigus, kes ütlevad: „Maailm on hukas, noored ülekäte läinud.“

Astuge vaid korra ühte sellisesse peosaali ja veendute, et ma ei valeta, vaid kõnelen küllaltki tagasihoidlikult.

Kui saabub südaöö, on koos juba kõik pidulised, kellest enamik, kõigepealt aga poisid, „tubli tuuri“ all. Mõnigi on viinavõtmisega teinud omale liiga ja püüab nüüd kusagil eesruumis, sõrmi suhu ajades, vabandada „kallist elutülgakesest“, mis pööratama pannud südame. Ei üksinda poisid. Koguni kaks pealtnäha vägagi kahtlast tüdrukut, kellest ühe sõrmes ilutseb pealegi laulatussõrmus, on eksinud nende hulka.

Astudes einelauda, ei taha alul silmad paksus suitsus seletada midagi. Ent lõpuks õnnestub see siiski, kuid seegi, mida näha siin, ei taha pakkuda põhjust rõõmustamiseks.

Enamik laude on okupeeritud, kuna nüüd peole tulnud ka noori, vist õpipoisse ja vabrikutöölisi, kellel täna nähtavasti olnud palgapäev.

Kusagil nurgalaual on aasta kaheksateistkümnene poiss süle haaranud plikakese, kellele kuidagi aastaid rohkem ei tahaks anda kui kolmelele. Plika on alles täielik laps, kuid peab ennast poisi süles ülal vägagi vanainimesena, kallistades ja suudeldes ning nurudes, nagu kuulda, — kohvi lõõroriga!..

Vähe eemal hargneb lahti samane stseen tolle vahega, et siin tegelasi kaks viie-kuueteist-aastast poissi samavanuste tüdrukutega...

Teisel kinnitab keegi „härä“ kõige suurema rahuga „daami“ suka-paela, mis kuidagi katkenud... Vähe edasi on ühe tüsedä preilike kleit õlalt nõnda alla langenud, et paistab osa rinda, mida aga ei püüta peita, olles nähtavasti arvamusel, et enese ihu katmine pool viibides täiesti ülearuseks toiminguks osutub.

Siinsamas on teine preilike kahe käega oma austaja kaelas kinni ja vannub kõige pühade nimel, et ar-

mastab ainult teda ega mõtle ühtegi teist noormeest täna öösel oma juurde kutsuda!..

Pöördume tagasi kõrvalruumesse. Siingi näeb ülikülluses stseene, mida tavaliselt teiste eest varjatakse. Trepikäänakul ei mõtlegi poiss ja tüdruk teistele teed anda, vaid suudlevad, suudlevad, suudlevad...

Ent äkki. Kusagilt on nende kõrval tekkinud teine preilike, kelle silmid loitvad kurja pilgud, ei töota midagi head. Jalast haaratakse king, see kõigi lõbumaiste alati armastatud löögiriist ja virutatakse sellega alul mõni hoop pähe poisile, kellele vaid öeldakse:

„Sa kuradi siga!.. Teistega siin...“ Siis aga hakkavad hoobid sadama pähe ehmunud võistlejale, kes ei taju pageda varem, kui ta näole tekib punane verenire...

Saalis läheb lugugi tihti kakeluse. Seda aga vaid poiste vahel, kellest osa käib pidudel just vaid seepärast, et norida riidu ja peksta teisi või saada ise peksta.

Siin seal seinä ääres on poisid vägagi koduselt pannud käed plikade piha ümber, mida ka keegi keelata ei mõtle.

Ja jutt, — see on juba niivõrd nilbe, et nii mõnigi moraaliapostel seda kuuldes mitu korda ühtejärke minestaks...

Eks ole elu kummaline?

Eks ole elu kummaline? — Tas leiad pärle imeilusaid, tas leiad kulda, kalliskive: smaragd, opaal, rubiine punaseid.

Eks ole elu kummaline, et kulla kõrval nälgas inimesel! Ju kõssi vajund lagund urtsik, kuid moodne tõuseb pilvini palee.

Eks ole elu kummaline!.. On ühed päiksepoolel alati. Käib pimeduses teiste rada, — üks valus hoige eluhauani.

Chypre.

Kevadel.

Kui lumehanged sulasid, siis terve rida pinkisid, neist tuli nähtavale ruttu.

Ja paarikesed ilmusid nad sinna peale istusid, ja ajasid seal armujuttu... Villem Vihane.

Keegi poiss seisab vaevalt veel jalul. Püüdes minna üle saali, kukub ta ega mõtlegi ise enam tõusta, vaid laseb enese kanda välja, kas koju või arestimajja, kes seda teab...

Siirdudes peo lõppedes tänavale ja hingates peale mõnetunnist hulkumist tantsutolmus ja viinaaurus, ei tahakski nagu uskuda, et kohas, kus käisid, lõbutseisid noored... See tundus pigemini käiguna kusagil allilma haisevates urgastes, ja seda ta vist tõeliselt ka oli. Sest vaevu saab küll neist noortest, kes otsivad siit lõbu ja ajaviidet, korralikke kodanikke.

Enamik neist tutvub hiljem ikka vangla või lõbumajadega, osutudes kõlbmatuteks ühiskonnale.

Kes on aga selles süüdi? Kas mitte vanemad, kes lubavad oma kolme- neljateist-aastaseid tütreid ja viiekuueteist-aastaseid poegi hulkuda varahommikuni väljas, valvamata, kus nad käivad.

Noored peavad tantsima, aga ei mitte sellises kohtes, vaid teisel, kus liiguvad viisakad inimesed. Ja neidki kohti meil on, on mitmesuguste noortehingute ja tantsuõpetajate juures, kus tants osutub tõesti kasulikuks ajaviiteks, ei mitte aga enese alandamiseks ja häbistamiseks.

Herodes.

Avantüürne jutustus.

Mihail Soštšenko.

Neljandal korral, kuhu inimene liikus jäi peatama. Kobas taskuid, võttis tikud ja süütas tule... Lühikene, kollane leek valgustas vaskset ukseplaati, millel oli kirjutatud täht-tähtlalt järgmist: „Hambaarst Jakob Petrovitš Šišmann.“

„Siin“, sosistas tundmatu ja koputas jalaga uksele, kui kella ei silmanud.

Kiiresti naksus prantsuse lukk ja uks avanen karatult.

„Vabandage“, rääkis tundmatu, etevaatlikult pimedasse käiku astudes. „Kas võtab hambaarst vastu?“

„Teil tuleb veidi oodata“, vastas arst kuivalt. „Mul on praegu patsient.“

„Noh, mis siis sellest, võib oodata“, oli tundmatu heasüdamlikult nõus.

Arst vaatas terava, uuriva pilguga tundmatule ja lisan kurjalt näeratades:

„Palun söögituppa. Järgnege mulle!“

Kui tundmatu sai vaevalt istuda, sammus arst kiiresti toast ja sulges enda taga raske, massiivse ukse.

Kuuldus luku pahaendelist naksamist.

Tundmatu kahvatas ja uuris uudishimulise pilguga ümbrust. Tuba oli peaaegu tühi. Peale linaga kaetud laua ja paari puust tooli ei olnud toas midagi.

Kahekümne minuti pärast võttis hambaarst tundmatu vastu.

„Ma vabandan väga“, ütles arst Šišmann, „et mul tuli teid sulgeda söögituppa. Teenijaid, nagu näete, mul ei ole. Aga teate, missugused olid ajad enne? Hiljuti mul patsiendid viisid varnast kaks palitut. Enne seda — kasuka... Aga teate, täna, üks kurat viis koridorist viimase vask süljekausi... Tuleb siis tarvitada seesuguseid mõtte... Ma väga vabandan... Avage suu.“

„Hm!“ sõnas tundmatu kahtlaselt ja avas suu.

Tundmatu läks tänaval, peatus laterna juures ja naeratas võidurikkalt.

„Nii“, sõnas ta, „vaatame nüüd, mis sõnnik too on.“

Rebis palitu alt välja laudlina ja laotas silmi ette.

„Aga linakene on päris rämps. Takune teime“, sosistas läbi hammaste ja liikus tulivihaselt edasi.

Siis peatus kohal ja pomises:

„Ah, kurat temaga, milline ta on! Polnud ju peale lina midagi... Kas ehk toolid, kodanikud, ära tuua...“

Tundmatu laiutas käsi ja lonkis edasi. —mees.

Mõtteteri.

Inimese elu on lühike oitsemine ja pikk närtsimine.

Ilmas, kus kõik kõigub ja vangub, on kindlat tuge tarvis, millele toetuda. See tugi on aga kodukolle. Kolle ei ole mitte kivi, vaid süda ja nimelt naise süda.

Nälg on kõige parem kokk, aga tal ei ole midagi keeta.

Rahutus on vari, mis lootusele järgneb.

Seal hakkab häbitunne, kus autus lõpeb.

Asjadel, mille kallal vaeva ei nähta, pole ka mingit väärtust.

peale lõunat!“ Natukese aja pärast küsis kaupmees jälle oma seltsimehelt: — „Aga mis sinu kell praegu näitab?“ See istus nagu nõelte otsas. Ta oli küll elatanud inimene, kuid punastas nagu pioon. Niisugused lapsed olid need põhjamaa inimesed! See kaupmees keksles oma juukstest punutud uuriketiga ja kuldrukuga, kuid keti otsas tal uuri ei olnudki! Aga seltsimees tahtis teda sellepärast häbistada.

Siin läks rõdust mööda õngetegija, ja meie kuulsime korraga lindude sidistamist. Makk viipas käega sinnapoole, et ta astuks lähemale, pakkus talle tooli ja klaasi toddi. See istuski meie juurde, manades esile metsa lauljate lindudega. Samal ajal istus ta kõige harilikumal, ilmsüütl viisil, silmitsedes rõdu värvilisi klaase.

Sellejärele mängis Roosa klaverit. Ta ei suutnud ikkagi veel rahuneda, vaid silmitses vahetpidamata rõdole kogunud seltskonda. „Ei, kui te mind kuulata ei taha, siis loobun ma ka mängimisest!“ ütles Roosa ja tõusis üles. Ja see on kõik ainult sellepärast, et paruniproua ja Hartvigsen istusid lähestikku, võib-olla sosistasid isegi salajuttu.

Siis läksin jälle aeda. Võtsin enesega pika vaateforu kaasa. Korraldasin teda ja hakkasin jälgima töid, mis kuivatusplaatidel tehakse.

VI.

Mõni päev hiljem nägin Roosat, kes sammus sadama poole. Nähtavasti ei olnud ta asjatoimetuse pärast väljas, vaid lihtsalt nagu jalutas saal. Mõtlesin: „Arvatavasti läheb ta sinna lootuses, Hartvigseni kohata!“ Võisin täiesti rahulik olla, et mõne aja jooksul mind keegi ei tülita, sellepärast asusin siis töö kallale, mida enesearmastuse pärast ei taha kellelegi avaldada. Oo — ainult ajuti teen seda! Hiljem teatan midugi, mis asi see on.

Kuid ma ise ei olnud ka sugugi rahulik. Mind ärritas Roosa: „jalutuskäik sadamasse. Et rahuneda, otsustasin lootsikul sõuda kuivatusplaatide juurde. Aga lootsik oli ka sadamas. Ah, kas ei ärganud minus sellepärast soov lootsikuga sõita, et Roosa viibis seal — sadamas!..“

—Aga ennäe, siin ta ongi! — hüüdis Hartvigsen, kui sadamasse saabusin. — Küsime temalt!

—Ei!.. — hädaldas Roosa paluvalt ja ei tea millepärast punastades.

Seisin paar minutit oodates, sest nad ei kõnelenud peaaegu midagi. Ja mul ei olnud enam soovi seal kauem viibida. Vabastasin paadi ja sõudsin tagasi.

Pärast lõunat Hartvigsen palus mind üsna tugevalt, jääda terveks suveks tema juurde. Tal oli minu jaoks palju tööd: ja ta tahtis mind paluda, et õpetaksin temale palju asju, nõnda et oleksin tema juures õpetajana ametis mitmes suhtes. Ta seletas isegi mulle seda, et Roosa olevat ka valmis tema juurde sõitma ja tema majapidamist juhtima, kui me kahekesi oleme, ja mitte tema ainuke mees ei ole, kellega tuleb kokku puutuda. Olin nõus kõigi tema ettepanekutega ja rõõmustasin väga selle üle...

Vabandasin küll oma ülikonna pärast, kuid läksin kohe välja, et enast veidi korraldada. Märkasin kohe, et Roosa, astudes Hartvigseni korterisse, hakkas kohe seda tähelepanelikult silmitsama, õppides Hartvigseni maja sisseseadet tundma ja üldse jälgima, kuidas on oma elu korraldanud. Tagasi tulles leidsin ootamatult ta puhveti juures koperdamas.

—Vabandage! — algas ta suure imestuses. —Ma tahatsin ainult... See on lihtsalt niisama...

Ja meie hakkasime Sirilundi poole sammuma.

Sel lõunasöögil oli — nagu hästi mäletan — mitu kaupmeest naabriküladest ja asundustest, kes kaht pintsakut kandsid. Nende naised olid ka hästi tugevasti riietatud ja näisid õige tüsedad välja. Siin viibisid ka veel tuletorni-ülem oma abikaasaga, Roosa vanemad ja naabri kihelkonna pastor abikaasaga. Nende perekonna nimi oli Barfud. Pastor oli tugeva kasvuga kena meesterahvas — osav kütt ja metsloomade püüdja. Meie vestlesime neemedest ja kaljudest. Ta kutsus mind oma poole. Ma võivat Roosaga ühes minna, kui see kogukonna metsa kaudu koju hakkab minema.

Makk pidas oma tütre auks, kes koju oli sõitnud, lühikese kõne. Paljud inimesed võivad küll tugevates lausetes mõtteid avaldada, kuid nende kõne ei avalda siiski mõju. Maki kõne oli lühike, kuid avaldas mõju. Ta oli hästi kasvatatud, kõneles ja tegi seda, mis tarvilik, mitte rohkem aga vähem. Tema tütar istus, sihtides oma liikumata pilku kõigist meist mööda. See pilk tuletas meelde veeloiku metsas, mis lebab ja „silmitseb“. Näis, nagu ei leiaks ta milleski soojust. Tema maneerid olid kõige haruldased. Võis mõelda, et ta on üles kasvanud ja toitunud kõrgis, ja seitsaadi ei võinud loobuda sealt omandatud kombeist. Oo, seda ta tegi arvatavasti hoolimatusest meie kõigi vastu: meie kõik olime temale ükskõiksed. Kirjeldan mõnd tähtsat asja, milles ta oli eksinud. Tõtt öelda, tal oli kasvatamatus avaldamises terve omapärane süsteem, — aga ta oli ju paruniproua! Kohe leidis ta midagi, millega hakkas oma sõrmeküüsi puhastama. Tema naaber, pastor Barfud, nähes seda, pööras kohe silmad kõrvale. Midagi suhu pistes, pani ta küünarnukid lauale. Kui jõi, siis oli isegi üle laua kuulda, kuidas viin tal kurgus sulises. Enne, kui sööma hakkas, lõikas ta oma taldrikul kõik liha katki. Kui juustu anti, märkas kohe, et ta määris igakord võid just sellele kohale, kust oli tüki ära hammustanud!.. Ei, kunagi olnud ma kodus sarnaseid rumalusi näinud. Aga olles sõnunud, istus ta, veidi põski üles puhudes, nagu oleks toit talle vägisi kurku tagasi tunginud.

Pärast lõunat kõneles ta Hartvigseniga, ja ma kuulsin, kuidas ta temale sellest teatas, et oli süües tublisti higistanud. Ja ta ei punastanudki ise selle juures. Esmalt mõtlesin, et haritud seltskonna puudumine kutsus temas esile sarnase üleilgse hoolimatuse. Hartvigsen, kes midagi paremat ei teadnud, võis isegi õige palju lubada, ilma et oleks teda sellega haavanud. Toa igas neljas nurgas seisis üks suur

PROOV.

A. Luhtsee.

Friida lebas kušetil, lehitses ajakirja ja maitse lõhnava kakaod.

Ta oli vaenelaps, kuid omas tädi, kes ületas nii mõnegi ema, hoolitsemise mõttes. Isa oli surres jätnud varanduse, millega ei võinud imesid kordasaata, mil jätkus aga selle protsentidest Friida igapäevaseks tarviduseks. Peale selle omas ta minigisuguseid kinnisvaru, kuid neid teadis vaid tädi.

Friida pidi nimelt pea abielluma. Nad olid kihlatud juba enam kui aasta. Eile oli Alfred rääkinud jälle üle hulga aja vajadusest — pulmapäeva kindlaks määrata. Ta oli sealjuures nagu veidi kannatamatusti väljendanud.

Nii siis — täna tuleb Alfred, ja nad määravad pulmapäeva. Friida sirutas end mugavalt. Talle tundus, nagu läheneks mingi ekspeditsiooni lahkumispäev, millega temagi sõidab kaasa — avastama senitundmatuid võõraid maid enda eluokeanis.

Lehitsedes hajameelselt ajakirju peatus silm sõnumil:

„Rahahanded kosilased.

New-Yorgis keegi prl Holm viskas oma kihlatu nähes sillalt jõe kogu oma varanduse dollareis, et proovida peigmehe armastust. Raha püüti — jõe sõudnud — prl sõprade poolt, kuid noormees tühistas mõni päev hiljem kihluse vaeseks muutunud preiliga.“

Ajakiri langes pikkamisi Friida sülele. Ta kulumude vahele tekkis terav korts, mis sinna nagu ei tahtnud sobida — selline mõttlik, veidi kurigi. Tal oli korraga sada mõtet. Miks Alfred just nüüd muutus nii aktiivseks pulmapäeva küsimuses? Kas ta ehk teadis, et Friida oma viimasel sünnipäeval muutus ka oma varanduste iseseisvaks käskijannaks? Täevast...! Ehk tedagi kositi viimaks raha pärast?

See mõte oli nii uus ja rabav. Ta viskas lehe kušetile ja jooksis päris hirmunud tädi tuppa.

„Kallis tädi, kas tahad olla mulle häbi? Tahad ju?“

Tädi vaatas kohkudes üles.

„Mis on juhtunud siis? Oled nii hirmunud?“

„Pai tädi! Ütle, kas sa oled Alfredile rääkinud midagi minu pärastusest?“

„Armas laps, mis tuul sinust nüüd korraga üle puhus? Mis selle varandusega siis on? Tulekahju või

vargus...? Rääkisid küll kord, vist sinu sünnipäeval, aga kõike ma...! „Ah tädi! miks sa seda tegid!? Nüüd armastab ta mitte mind, vaid minu raha.“ Ja õnnetuna ta lahkus tädi toast.

Tädi tahtis teda hüüda tagasi — seletada, kuid siis lausus ta omaette muutes: „Vaenekene siis nii tugevasti armuvõrgus. Kuid pole viga. Mine, mine ja õpi tundma, et päikese katab vahest pilv ja armastuse tumestab kahtlus ja armukadedus!“

Friida oli käinud sõbranna pool ja tuli koju veel mornim, kui lahkus. Sõbranna oli rääkinud enda tragöödiast. Feliks, keda temagi tundis, on muutunud ükskõikseks, külmaks. Selle põhjuseks pidas sõbranna enda puhtsüdamlist ülestunnistust kallimale, et tema ei saa kaasa varana mittemidagi kaasa, sest vanaema on kehvad.

Kui alatu oli ometi kõik see kaasavara jaht. Ja Alfred nende seas — pole sugugi erinev neist. Kõik ta õrnused, ta armuavaldused vaid pete — abinõu. Friida seisis oma kokkuvarisenud unistuste rusudel.

Ohtul tuli Alfred. Ta märkas muutust ja püüdis muuta kõik heaks õrnustega, pärises põhjuseid, pörkas aga vastu jahedust ja lakoonilisi lauseid. Ta oli nõutu, otsis abi tädi tarkadest silmist ja sealt leidiski julgustava muige.

„Friidal on täna väikene palavik“, lausus tädi tõsiselt, — „kui sa Alfred astuksid homme õhtupoolikult jälle kord meie poole sisse. Täna aga ma soovitsin Friidal voodisse minna. Eks, lapsed?“

Alfred lahkus, ja lahkumissuudluses arvas Friida leidvat kole palju ükskõiksust ja teesklemist.

Järgmine päev osutus Friidale veel tunnetesegaseks. Ohtul voodis oli ta olukorda veel kord põhjalikult analüüsinud ja tulemusena oli teinud endale etteheiteid, et sarnaselt plikakult toiminud. Tal polnud ju mingit alust — ainult oletused. Siis ta oli palju silmavett patja imbutanud — isegi teadmata, kas meeleheast või valust.

Nii kestis see nüüd päevalgi edasi: põhjuse otsimine ja kahtlustuste läbiarutamine. Ta oli sada korda vist selle sõnumi ajakirjas läbilüganud ja ikka jälle haaras ta selle äärele... Oli saabumas juba õhtu.

Korraga selgus ta pilves otsaesine, ta mossis suuksest ilmus rida valgeid hambaid ja virutades ajakirja nurka, tormas kõõki kus askeldas tädi.

„Leidsin... leidsin...! Tädi, sa kallis, magus suhkrutükk, meekook! Ma leidsin pääsetee!“

Tädi polnud võimalust avada suud, sest ta sai poolsada musi üksteise peale.

„No, mis see nüüd jälle peab tähendama? Eile käisid ringi kui surmatooja ja täna pool päeva veel takka otsa, nüüd aga... Tead, plika, täna räägin tõsiselt Alfrediga. Need on pika kihluse tagajärjed!“

„Hurra... tädikene! Olen nõus. Enne teen siiski ühe proovi!“ Ta väljus tantsides toast, kuid samas pistis pea veel kord ukse vahelt kõõki.

„Tädikene, kas sa jätaksid meid alguses viieks minutiks üksinda, kui Alfred tuleb?“

Saadet nuresse nõiuseleku ta jooksis otse oma tuppa ja tiris redikulist välja mõned reklaamlehekused, millised eile oli pihkupiistunud talle üks jooksupoiss tänaval. Nende üks pool oli meisterlikult järeleaimatud 500 kr. pangatähele, nii et ta eile oli sellega sõbrannatki tüsitanud ja pärast naernud. Nüüd ta otsis kusagilt välja kaks pappkastikest ja täitis need paberiga. Kõige peale asetati igasse karpi ühe järeleaimatud 500 kr. ja nüüd jäi igale pealiskaudsele vaatajale mulje nagu seisaks seal kaks tugevat rahahunikut — terve varandus.

Vaevalt valmis oma ettevalmistusiga kui ilmuskis juba Alfred. Friida jooksis talle vastu — oli jälle endine.

„Tere kallis! Olin eile päi tüdruk. Andesta mulle!“

„Kes siis saab sinusugusele kuri olla, sa maimukene. Sinusugune kõlab vaid armastamiseks!“

Alfredi toonis oli niipalju armsust, et Friidal tundus ebamugav oma proovile mõeldes. Ta vormis oma näokese siiski tõsiselt ja lausus.

„Tahaksin sinult midagi tõsist küsida, Alfred? Kas sa abielluksid ka siis minuga, kui oleksin päris vaene plika?“

„Aga Friida...! Milleks sarnane küsimus?“

Alfred oli imestunud, ja ta hääles peitus etteheidetki.

„Tubli! Siin näed kahes pakis minu varanduse rahas. Et kindlustada armastust enda vastu, viskan selle segaja tulle — nii!“ ja rahakarbid lendasidki küdevasse ahju.

Alfredi näos peegeldus imestus,

Ema naeratus.

Hällile vaatab, kus uinub ta väike, särasilm, vallatu poisike.

Mõlgutab mõtteid, kuid valmista, rada, et jõuaks pojuke sihile, kui ju on algamas elutee.

Naeratab temale —

sätendav nooruses emake.

Hommikust vara ning õhtuni hilja rühbib ja töötab, muretseb ta, poja eest hoolitseb, pojale saadab, pojale ohverdab rõõmuga: võta, mis anda sul jõuan ma. Naeratab temale —

suvises külluses emake.

Veelgi ei väsi ju karedad käed,

veelgi ei raue ema'kse hool.

Kaugel ta pojast, kuid muretseb ikka;

veerevaid aastaid ei märkagi,

palvetab poja eest hellasti.

Naeratab temale —

küüru ju vajunud emake.

Harva veel tõuseb, et kõndida toas

Värisev, väike, vana ja hall,

mõlgutab mõtteid, et poega veel näha,

enne kui lumega kaet' on nurm,

enne kui jõuab liginev surm.

Viimase hetkeni pojale tru —

naeratab temale emak'se suu. **Cypre.**

ta oli tõsiselt pahane momendiks, kuid siis oli ta jälle juba endine, isegi kerge muie huulil.

Friida märkas aga ainult ta vaikimist ja küsis:

„Noh, kas vaeseks muutunud Friidale pole enam ainult sõnakestki öelda?“ Ja vastuse eest ta tundis nüüd tõsist hirmu.

„Sarnaseid rumalusi väljahaudujaid lapsi karistatakse viitsaga, seal sõnad enam ei aita.“ Ja ta haaras Friida enda kaisutusse.

„Kuidas saame aga nüüd elada minu 100 kr. kuupalgast? Oled sa ka sellele mõelnud?“

„Seal juures saab meid aitama armastus,“ oli Friida romantiline arvamine.

Selle kõige lõpuks oli suudlus, nagu harilikult. Erakorralist oli vaid niipalju, et see suudlus venis hirmus pikale, ja tädi tuli enne hulk aega ukse taga oodata, kuni sisse võis minna.

Nad olid juba aastaid abielus, peab ütlema õnnelikus abielus. Täna

oli pulmapäev, ja nagu igal aastal, tuletasid ka nüüd jälle meelde seda imelikku proovi minevikust.

„Jah, olid ikka tark tüdruk, et tol korral tegid selle proovi ainult paberihunikuga ja see oli vaid hea juhust, et tulin veidi varem ja läbi palkoni akna nägin sinu toimingut, ehkki sellest alguses põrmugi aru ei saanud. Tundsin üks moment tõsist hirmu, kui nägin pakke ahju lendamas, sest ma polnud ju nii hirmus kindel selles, et neis leidub ainult ajalehe paber, kuid enamus oli ikkagi seda. Peale selle teadsin, et sul on olemas veel majad — ühes elame ju praegu isegi.“

„Jah, olid ikka julge poiss. Ega ma ei teadnud, et sul polnud tol ajal seda 100 kr. kohtagi, et lootsid seda saada ja, et su isa äri seisis pankroti lävel. Olen õnnelik, et ikkagi kosid minu ühes rahaga, mis tegi mugavaks meie tuleviku, aga mitte ümberpöörduvalt. Ega olegi nii halb kosida kaasavaraga neidu ja viia abielu kaasa varandusi!“

Nad olid õnnelikud.

keerub, hoides käes kandelaabrit. Hartvigsen lausus paljutähendavalt: — „Näen, inglised on jälle laskunud maa peale!“ — „Jah, — kostis paruniproua naerdes: — minu isa ilustas mõne aasta eest nendega oma voodit, kuid valged inglised ei olnud seal õigel kohal.“

Imestama peab, millise kergusega avaldas ta ülearugi selgeid asju! Ja ma ei saanud kuidagi aru, mispärast avaldas ta oma toorusega meie vastu hoolimatust.

Mina kõnelesin lastega: need olid mulle lõbustuseks ja rõõmuks. Nad näitasid mulle omi jooniseid ja raamatuid. Siis jälle mängisime kabet. Ajuti kuulasin ka, kuidas kaupmehed Makiga kõnelesid, püüdes igatpidi talle meeldida.

Suurel rõdul korraldati kohvilaud, kuhu anti ka likööri. Ja mildestki ei olnud seal puudust. Makk avaldas suurimat lahkust ja armust kõigi vastu. Meestele anti pikad torud. Aga naised istusid ja kuulatasid, mis nende mehed kõnelesid. Ainult vahest harva sosistasid nad tasakesi omavahel.

Hartvigsen võttis ka omale klaasi ja toru. Lõunasöögi ajal joodud viin erutas teda vähe, nüüd aga vabastas liköör tal lõpulikult keelepaelad. Nästavasti tahtis ta ümbruskonna rahvale näidata, et tema ei häbene sugugi Makki, vaid võtab enesele ükskõik millise toru ja koha lauas, nagu oleks selles ümbruskonnas üles kasvanud. See oli päris laps. Ainult tema oli frakis, kuid esines siiski, nagu ei oleks midagi puudunud, ainult ajuti raputas fraki hõlme. Ehkki ta oli Maki kompanjon, ja pealegi veel õige rikas, ei avaldanud väikesed kaupmehed tema vastu suurimat lugupidamist, vaid seda paremini suhtusid nad Makisse.

— Mis puutub jahu- ja terahindadesse, — algas Hartvigsen: — siis võtame meie kõike seda kaupa „franko“. Vene mees müüb praegu, et aga raha saada, ja meie saadame kaupa välja aasta läbi igal parajal juhusel.

Kaupmees vaatas esmalt Maki, siis Hartvigseni poole ja küsis õige viisakalt: „Kuid hind muutub ikkagi: millal on kott odavam?“

Makk märkas nüüd, et tuletorni ülevaataja istub ikkagi veel söögitoas. Ta läks kohe söögituppa, teda sealt kohvile kutsuma. Jäädes üksinda, Hartvigsen seletas kaupmehele kõik omamoodi:

— Niisugususes suures riigis on teravilja hindade kõikumiseks väga palju põhjuseid. Viimasel aastal — uputused. Vesi uhub teed ära, talumees ei saa kuidagi oma vilja linna turule saata. Siiski kerivad vilja hinnad Arhangelskis.

— Tähelepanemiseväärne asjaolu! — kostis mees.

Nii on lugu nisuga, — seletab Hartvigsen, kõnest huvitades. — Ja needsamad põhjused, mis juba tähendasin, avaldavad oma mõju ka rukkivilja peale.

Aga kui laua juurde ilmus paruniproua, muutus Hartvigsen veel kõnekamaks ja jatkas:

— Noh, meie saame ju alati telegramme. Kui vilja- rukk- ja

nisuhind — hakkab tõusma, siis tarvis kõik rattad käima panna ja võimalikult palju sisse osta.

Hartvigsen ei olnud haritud inimene: kuid temas peitus palju lihtsust, heasüdamlikkust, et tema juuresolekul sobis kõne alati kõigeparemini. Kui läheduses kedagi ei viibinud, kelle juuresolek oleks võinud teda piinlikku seisukorda asetada, muutus ta vähehaaval eneseusaldavamaks, unustas oma kõne jälgimise, hakkas oma küla inimeste moodi kõnelema. Tema peakuulaja, kaupmees kaugetelt skääridelt, kes enne nii viisakalt jutelnud, tähendas jälle:

— Ja-ja! Teie ju tõstate siin kõige üle oma valitsuskeppi.

Aga nüüd oli paruniproua siin, aga sellepärast muutus Hartvigseni vaade asjadele hoopis teistsuguseks.

— Noh, kes on kaugemal käinud, üht ja teist näinud, kes Bergenis viibinud, see tunneb juba oma asja.

— Ohoo! — hüüdis teine kaupmees, selle peale pead noogutades, et Hartvigsen oskas hästi nalja heita.

Paruniproua noogutas ka peaga, ja nagu tema poole pöördes, tähendas:

— Ei, Hartvigsen, selles ei ole mingit kahtlust, et teie istute siin oma valitsuskeppiga,

— No-noh! Või nõnda arvate teie. — tähendas see tänutundlikult. Aga siis lisas nagu heakskiitvalt juurde: — võia teile julgesti tõendada, et Bergenis leidub tuhandeid sarnaseid mehi, nagu mina olen.

— Ohoo! — hüüdis kaupmees jälle, ilma et Hartvigseni teravmeelsuse lõppu näeks.

Roosa viibib ärklitoas. Lähened temale ja juhina tema tähelepanu punasele viinale, mille oli lauale jätanud. Tuba on üsna tühi: peale selle klaasi ei leidu seal midagi; see on aga nii üksik ja tumepunane, nagu põlev tuluke.

— Jah, — vastab Roosa mulle ainult, ja tema mõtted viibivad kusagil kauguses. Arvatavasti armukadedust ta oma sõbrannat, paruniprouat, mõeldes tõsiselt sellest, kuidas asuda Hartvigseni majja, tema majapidamist juhtima. Ta ringles rõdul kohvilaua ümber, läks ära ja tuli jälle tagasi, ilma et oleks kusagil rahu leidnud.

Hartvigsen heitis temale heatahtluse pilgu ja tähendas:

— Roosa, olge nii lahke, istuge! Miks ei peaks meie siis mitte siin klaasi juures istuma!

Roosa naeratas, ja nähtavasti sündis temaga ime: ta armus! Hartvigsenisse. Ta istus.

Mina aga hakkasin rõdul kõndima edasi tagasi. Siis väljusin vabasse loodusesse. Siin oli midagi mida võis vaadelda. Tund aega hiljem tulin tagasi. Toddi oli juba laual. Makk ei joonud peaaegu midagi, Hartvigsen jõi võib-olla mitte rohkem temast, kuid mõlemad löid hoolega võõrastega klaase kokku. Tuju muutus. Üks kaupmees küsis teiselt, mis kellaaeg on. Et aga küsitav igapidi vastusest kõrvale tahtis puigelda, ütles Makk taktiliselt: — „Praegu on ainult kell kolm

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Kiri meestele, kes väga kurjad on naiste edvuse üle.

Mõelge — teie teeme oma muidugi ilusa näokese veel ilusamaks, teile naeratame oma sädelevate silmiga, teie poole õhkame roosiliste huultega ja teie pilgu köitmiseks laseme oma blond ja brunett lokikesel vallutada — ja teie — teie võite teha kurja näo ning aina nuriseda ja noomida!

Ja siis, miks küll ei peaks teie meeldima meie õhuline riietus, mis nii tujukalt läheneb ja pikeneb, paenduvaid jalakesi enam või vähem esile tuues. Ah! ärge ajage vastu, see köidab teie pilgu ja viimaks ka... (ärge nüüd koledasti vihastage!) teie südame. Ja muidugi — ma tean, nüüd hakkate ju seletama, et seda kõike sugugi mitte tarvis pole, et peaksi- me käima ikka sileda peaga, pilk ma- ha löödud ja seelik, see peab pa- ras olema, mitte kriipsugi lähem ega pikem. Mitte sugugi ei tohi puu- derdada, isegi nina-otsakest mitte, et seesmine iludus seda suurem oleks. Meil peaks olema hea süda, jonnida meie ei tohi, ega milgil viisil oma meest pahandada.

Oo, teie mehed! Ärge kurjusta- ge! Paraja seelikuga ja puuderdama- ta näoga naine ei oma ka väga tihti neid teie soovitud voorusi, ja see edev naine võib ka hellalt, üsna hellalt te palgiit silutada murekort- sud. Ta võib õrnalt ja usaldavalt oma lokilise peakese te õlale toeta- da ja roosilistel huultel sosistades te silmi manada rõõmuläike — kas või hetkekski!

Kuid, nuri-sege aga ja noomige, meie teame siiski, et nii kurjad ei suuda teie meile olla, et jätaksime püüde veel ilusamad olla kui juba oleme. Meie süü on ainult see, et mõistame teid rohkem kui teie ise ennast...

Oelge, kätt südamele pannes, et see mitte nii ei ole!

„Gratia.“

Aidake väljapääsu!

Olen 22-aastane noormees, sih- vaka nägusa välimusega. Oman moodsa kutsehariduse puutöö alal. Kaitseväest vabanedes jäin kohata, — tuln isakaju. Ema on parandama-

tu jooksvahaige, isa suur joomar. Kodumajapidamine lasub minu õul, — lehmaliipsist leivateoni. Tasuks selle eest saan isalt ainult joobnud- päist söimu kuulda. Isegi rõivad nä- runevad. Olen kui nõitunud kinni siia müllasse. Väljapääsu ei leia.

Tahaksin töötada erialal. Armas- tan oma tööd, teenida, luua enesele ise kodu! — Kuid pole pääsu. Senti pole sissetulekut, millega saaks end korraldada, kohtagi otsida. Olen vä- henõudlik, täiesti kaine, kuid siiski ometi nii vaene, et suurt raskust teeb juba kirja saata. Mõnikord tui- kas meelde: kas on üldse minu elul mõtet? Otsin kõikjalt sellele vas- tust, kuid seni tagajärjeta.

Austatud „Abieluleht“ lugejad! On vast Teie seas inimesi, kes võik- sid mind aidata (tunnen ka kantse- lei tööd) ehk anda juhatast välja- pääsuks?

Ets II.

Vastus A. G'le ja Guido'le — Türlit.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

A. G. soovis polemiseerida Gui- do'ga. Lubage sel puhul paar sel- gitussõna, et ka teised lugejad asja suukorra kursis oleksid. „End. Kosjalehes“ kargas Guido kusagilt tihnikust välja ja hüüskas: „Kus on naine hingega! Ma soovin naist hin- gega!“ Sellepeale vastas „Maarja — Tartust“ Guido'le, et olge lahke ma olen siin — kuid mul on ka keha. Siis vastas veel Guido'le „Sylvia“. Viimase vastus oli pateetiline vastu- kaja, hingeline garnituur sõnades, milline loogikata ja mõtteta sõnade- puhang niivõrd Guido't vaimustas, et Guido „Sylvia'le“ kirjutas: „Tul- ge, Sylvia!“

See oli Guido hingeline eelmäng. Seletas veel Guido Maarjale ka hinge kui ülimat inimese ehet, käsitades keha kui mingit mitte tarvilikku sel ajal, kui hinge kallal „käperdatakse“. Maarja soovitas ikka ka keha ühes hingega „käperdada“, kuid Guido'l kui suurel kunstnikul ei kõlba see. Nii läksid arvamistes lahku.

„Abielulehes“ nr. 4 lubab Guido jatkata diskussiooni, arvatavasti ka nendega, kes tema äravallitud pole. Nüüd küsib aga see peen, sikk ja ma- neeridega Guido brutalselt, barbaar-

se muigega A. G-lt: „Muide — mis Te öieti tahate?“ Et Guido A. G-le ei vastanud, et ta tahab naist hin- gega, vaid küsib A. G-lt „mis see ta- hab, siis kõrvalseisja näeb, et A. G. soovib Guidoga naisterahva hinge üle polemiseerida, kuid Guido ei võ- ta seda väljakutset vastu.“

Võib-olla ta ei pane ka Guido mi- nu märkusi tähele nende „absurdsus- te“ pärast, kuid mõdammines pillan siiski paar sõna omast uhkusest ja peenelt välja koolitatud iseteadvu- sest.

Umbes paarkümmend aastat tagasi andis Viini filosoof Otto Weininger raamatu: „Sugu ja karakter“ välja. Selles raamatus defineeris W. nais- terahvast igast küljest, eest ja ta- gant ning leidis lõpuks, et naisterah- val on vaid keha. Üldse blameeris Weininger omas raamatus väga nais- terahvast ning väitis, et naisterah- vas ei loo midagi, ta ei saavuta mi- dagi, naisterahvas ei ole üldse mi- dagi. See teos oli mõne naisterahva peale niivõrd halvasti mõjunud, et mõni sel puhul enda elu võtnud, na- gu meie kirjanik Jaak Järvi teadis tõendada. Ka Weininger ise lõpetas oma elu enesetapmisega.

Guido kirjutas naisterahvastest loevad Eesti neid ja naised muidugi „diskreetse muigega“, sest Guido ei ole veel filosoof teiste teada, kuigi ta vast seks ise end peab. Guido'l on „inimese mõiste“ ja ta saab aru, mis mõiste see on. „Inimese mõis- test“ mitteamusaamine ei ole lihtko- danikul kuigi suureks miinuseks.

„Kandideat.“

Vastus „Maranamäe Jussile“.

(„Abieluleht“ Nr. 8.)

Teiega vaielda on sama hea, kui herneid vastu seina visata, kuid üt- len siiski paar sõna.

Ja mina leian seda küll, et ka tö- sised naised võivad moodsad olla. Ei ole küll ühegi mehe ega naise tõsise tundemärk, kui ta ajast liig ette püüab. Inimese väärtust peab ikka kusagilt mujalt otsima. Juku Tiivikule vastasin ainult ta enda üte- luse peale, milles ta rõhutas, et „loo- mulikult vahitakse neid ehituid naisi enam“. — Muidugi on kindel, et mood ja ehe ei tee inimest inimeseks, ega tõsta ta väärtust, kui inimest en-

nast sees pole, s. o. kui ta on halp, läbi ja läbi edvistaja, kus ilmutakse tänavale kui klounid, ja kes elus tõesti enam muud ülesannet ei leia kui ehtida ja ehtida.

Niisugused inimesed on tühjad, „läbi põlenud“, ehk halvemal juhul moraalselt langenud. Ma ei eita, et sarnaseid naisi küll ja küll on, kuid kõiki ei saa ühe mõõdupuuga mõõta.

Miks ei või aga tõsine naine moodne olla? Ja kuidas hävitab mood tõsise naise väärtust? Ma ei mõtle sugugi, et mood peab igakord nar- rusteni küünima, sest igakord ei ole ju toredus ükski moodne, vaid ka liht- ne võib seda olla, ja kel palju enam kui mõni teine võimatult „üleslöö- dud“. Ja kuidas ta võib tervisele hal- vasti mõjuda? Nüüd, kus ilapp. on juba tunnustatud praegust naise riietust terviseliselt väga kasulikuks — su- vel kerge riietus, mis laseb kehal palju päikest ja õhku sissehingata ja palju muud, ei enam seda, mis oli vanasti. Vastake mulle need küsimu- sed. Kuid siis te, vaenekene, „jääte haaki“.

Näib, et Teie üldse ei tea isegi, mi- da kirjutate. Kahmate siit ja kahma- te sealt, räägite väikestes vankritest ja muud prahti, kuid omateada ikka „tarka“ mehe juttu.

Mis puutub minusse, siis hindan isegi väga ja väga neid saatusest vi- letsusse paisatud inimesi, kellel pole, mida ümber panna. Mõistan aga hukka, kui seal tuleb äkki keegi pu- rutagurlane „isand“ ja arvab, et pole sul tarviski paremat, mis edvistamine see on jne. See on juba enam kui liig.

Lõpuks veel, kuidas tulite siis sel- le peale, et kade olla, kui endil habet ajate? Jumal paraku! Olen koguni selle poolt, kui endid veidi kohen- date. Laske seda „pattu“ siis ka nais- tel teha, kui nad oma eest veidi hoo- litsevad.

Margo.

Vastus „Poksivastasele naisele“.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Poks, on ta kasulik ehk mitte, see tuleb sellest, kuidas seda nüüd võtta ehk kuidas teda tarvitatakse. Näiteks, kui abielumees poksis oma ülekäte läinud naisukest veidi, siis on ta õieti kasulik ja vajalik ise- gi. Kui aga naine poksis oma meest selle eest, et ta ei ostnud talle sarnaseid kingi ehk mantlit, nagu on sõbrannal, noh siis on ta täiesti lubamatu ja kahjulik. Harrastatakse ju nüüd poksi isegi parlamentides ja riigikogudes, ka isegi meie riigiko- gus omal ajal, kus üks riigikogu liige

seda teise ninal proovis. Oli see kasulik ehk ei, seda teavad need här- rad ise kõige paremini.

Mina isiklikult leian, et poksi on eriti kasulik, ja seda peaks isegi koolidesse õppeainena viidama. Na- gu Teie endi kirjutusest välja pais- tab, pole ju Teiegi pokside nii vas- tane, sest ega's Teie siis muidu neid võitlusi alati vaatamas käi, ehkki teatava vastikustundega. Üks tub- li poksi ja võib hulgale kaabakale vastu panna ja isegi läbi kloppida. Mind omal ajal päästis poksitehnika tihti nii mõnegi nahatäie käest ja noatera eest. Elades poisikese põlves maal ja käies neidude pool ehal, tuli küllapoistega tihti lahinguid lüüa, kus end alati puhtalt välja pok- sisin.

Teie aga tahate 20. aastastaja moodsaima ja parima spordi hoopis ära keelata. Seda ei saaks ju kui- dagi läbi viia, sest harrastavad seda ju niipaljud ehk küll iga mees oma moodi. Võib-olla olete ka ise väik- sel viisil sellega tegemist teinud? Mõelge järgil!..

Terves kehas on terve vaim, üt- leb vanasõna. Poks on ikkagi sport, ja sport on alati kasulik nii vaim- liselt kui kehaliselt, kui teda tar- vitatakse mõõdukalt. Nagu igal spor- dil, on ka poksil oma head ja hal- vad küljed. Poks kasvatab inimeses moraalselt tahtejõudu ja kehalist tu- gevust. Rinde-Villu Koplišt.

Vastus „Poksivastasele naisele“.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Teie kartus, et poksi inimese hin- geliselt tooreks muudab, on minu ar- vates asjatu. Poksi harrastajaks on olnud ja jäävad(?) tulevikus ikkagi mehed. Meestelt nõutakse „mehelik- kust“ ja poksi on ala, mis peab seda kasvatama. Juba meie esivanemad pidasid rusikavõitlusi, milleks siis meie peaksime seda igivana ala sun- dima taganema, mõne teise ees.

Teile ei meeldi poksi sellepärast, et see olla toores. Aga lubage, kas siis poksi on ainuke „toores“ ala. Igal spordialal on omad „toorused“. Võtame näiteks jalgpalli, maadluse, rugby, kõnelemata hispaania härja- võitlustest, kõik nad on toored. Kuid need toorused ei muuda veel in- mest tooreks.

Ameerika suurpoksija Dempsey oli ringis armuheimatu igale vastasele. Eraelus aga armastusväärne ja alati lahke.

Poks on elujõuline sport ja tema ärakeelamiseks puudub igasugune põhjus. V. L.

kem lõbusat, kui kurba.

— Ha-ha-hal — naeris suurvürst. — Mulle tuli meelde teie naiivne küsimus Boržoomist, millist muusikat ma rohkem oma matusel eelistaksin. Kuid ma olen veel liig muretu, et surma üle mõelda. Elan kuni elan, ei armasta tumedaid värve, töötan oma nõrga jõu kohaselt. Praegu tunnen rõõmu „lõbusatest valssidest, marche funebre“ jätan nendele valida, kes mind keiserliku auga kord matavad. Kuid pean oma armsa jutlemise katkestama, sest mind juba oodatakse. Olen väga rõõmus, kui kord tulete Kalda tänavale ja seal minu lossi üles leiate. Igal juhul soovin teile „täielikku täitumist auahnusest.“

3.

Õuekonna töld sõidutas Maara koju. See spektakkel, nii hiilgav ja tore ei lõbustanud teda... kaks juhulikku kohtamist minevikust kutsusid vana kurbuse esile.

Ta ruttas nii väga koju. Võib-olla kodus ootab teda Alik. Teda aga meelitasid õrnused ja unistused.

— Kas krahv on kodus? — küsis Maara Katilt, kes talle ukse avas.

— Olid kodus. Ootasid teid kaua ja jätsid teile kirja.

Maara viskas pahaselt mantli seljast ja kübara peast.

— Kus kiri on?

— Õlualal, Tamara Nikolajevna.

Maara ruttas magamistuppa. Tema siidkleidi saba kahises kiirel kõnnakul.

— Kas soovite ka midagi?

— Ei, kui tarvis, küll siis kõlistan.

Maara tõmbas laualt paberilipaka, millele oli peenelt pliiat- siga kirjutatud:

„Kirjutan sulle need read ahastuse ja igavuse hetkel Maaral. Ma vaikisin kaua, kuid sinu valjus ületab kõik piirid. Akadeemias algasid juba eksamid. Ja tead, kui tähtis mulle on edu. Minu tulevasele karjäärile on tarvilik, et lõpetaksin Akadeemia kursuse esimeste hulgas. See viiks mind elu eesmärgile lähemale: ja see on minu hinge kõige valusam koht. Ma pean tagasi muretsema oma endisele heale nimele au ja hiilguse. Kui tahtsin enesel kuuli peast läbi kihutada, siis takistati mind selles. Kuid kas on mul nüüd võimalik töötada? Sind ei ole paaegu kunagi kodus, — ei päeval ega õhtul. Neetud teater on sind minult enesele röövinud. Maara, ma kannatan väga. Tunne halastust minu vastu ja aita mind! Ära jätta mind, vähemalt

kahtlema. Kas ei ole neil õigus, kes mind söimavad?

Ja teatris eneses leidsin kohe, kui vaevalt üle selle läve sammusin, enesele vaenlasi ja sõpru. Kuid seal tundsin enesel jalge all pinda, toetudes direktori poolehoiule.

Pikkadel uneta öödel unistasin ainult ühest: „Kuidas võik- sin Medeja sarnaselt esineda, ja oma sisemise jõu tõttu võita vaenlasi.“ See mõte jälgis mind igalpool, haarates kogu mu olemise.

Isegi minu kirk Aliku vastu jahenes. Ta kannatas väga, ja meie vahel kordusid vastikud vahejuhtumised: kord ilmus ta hilja koju oma endistelt joomingutelt, kord käis jälle oma mustlaste juures.

Selles keerises möödus minu elu, maru murdis mind, nagu liivaterakest, mängis minu südamega, minu lootustega.

Nende pisiasjade keskel, mis mulle elujuhustena näisid, kerkis ka midagi eritähtsat päevavalgele. See tuli, nagu pikse- hoop selgest taevast.

Kuulus ja rikas, rippumatu ja võimas oma suhete poolest, keiserlikkude teatrite direktor oli sunnitud omalt kohalt lahkuma.

Tema asemele astus teine — mitte enam rikas ega kuulus, iseseisvusega, Teljakovsky... Ta ei olnud esteet, ei olnud kunsti- tundja, näitelava ei seisnud tema hingele lähedal. Räägitakse, et tema ainukeseks andekuseks oli moodsate valsside ettekand- mine. Need hiilgavad valssid löidki temale „renomé“ ilma- likkudes salongides. Ja tema lahkus oma polgust just sel mõt- tel, et teatri administratsioonis karjääri teha. Kuid olles mitte ainult hiilgav tantsude korraldaja, vaid ka peenikene poliitik, oskas ta pikkamisi, kuid järjekindlalt edasi jõudes, keiserlik- kude teatrite direktori kõrgele kohale tõusta. Ja nüüd oli tema käes vene kunsti ja vene geenuste saatuse juhtimine.

Olles erutatud päevasündmustest, ei olnud mul kordagi võimalust oma päevikust unistada, kuid täna tõin ta uuesti päevavalgele.

Täna saabus õnnelik teade: esinen auväärses spek- taklis Ermitaažis. See teade erutab mu närve, tiivustab uuesti mu lootusi.

(Vürstinna Rokr tova päevikust.)

2.

Ermitaaži hiilgav saal kihab kõrgetest külalistest. Seal viibivad ka: keiser, keiserinna ja nende perekonna liikmed, suurvürstid, kindralid, ministrid, välisriikide saadikud ja õue- konna kõrgemad ametnikud. See oli võimu hiilguse demonst- ratsioon, kõigele ilmale tuntud nimele hiilguse näitus. See oli tsaari spektakl inglise külaliste auks. Kanti ette vene klassi-

Kirjavahet. ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Poksivastasele naisele“.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Küsite, miks harrastatakse poksi? Kui teate, miks üldse sporditakse, siis peaksite leidma vastuse ka oma küsimusele. Võib ju olla, et poksi näib sellele, kes ta's näeb ainult lõõmist, metsikuna ja toorena, kuid katsuge korra ka ise poksida, ja ma mõlen, siis muudate kohe oma arvamise. Kirjutate, et olete jälginud poksi võistlusi — imelik, kui Teie's juba esimene võistlus kutsus esile jälkumise, miks läksite siis veel teisi vaatama? Kas selleks, et jälle omada toda kohutavat tunnet?

Lubage küsida, olete Teie kunagi midagi kuulinud Dempsey'st, Tunney'st — miks ei vaadata neid kui ilma tooremaid ja metsikumaid mehi? Miks sallitakse neid kultuurimaades ja ei saadeta kuskile asumisele? — hoopis selle vastu imetletakse ja ülistatakse neid. On ju tõsiasi, et nad omavad laialdase populaarsust.

Ameerikas on poksi üks harrastumaid spordiharusid ja ometi elavad seal kultuurinimesed, käivad vaatamas poksi võistlusi (ilma jälkumisteta) jne. Täheleb, kui poksi on metsik ja toores, siis peab loomulikult ka publik, kes poksi käib vaatamas, samasugune olema — järelikult on siis suuremaju Ameerika kodanikke metsikud. On see ka Teie arvamine?

Soovitate poksi, kui mitte kohast kultuurinimesele ära keelata. Sellega tahate siis teistest maadest ette jõuda. Olen aga kindel, et teised maad kunagi nii kultuuriliselt ei saa, et nad poksi peale jubeidustundega hakkavad vaatama. Sellega jääksime siis umbes samale seisukohale, kui Nõukogude riik oma perekonnaelu uuele alusele seadmisega.

Üldse paistab Teie kirjutisest, nagu oleksite Teie kunagi kedagi tundnud, kes hakkas poksi järele muutus siis Teie vastu hingelisel tooreks ja nüüd siis, et teda päästa, tahate poksi revolutsiooni tekitada ja teda lõpuks üldse ära keelata. Uskuge, nii Teie ometi poksi järele küll jagu ei saa! Soovitan Teile kuidagi teisiti tema hinge arstima hakata. Val — Dvar Tartust.

Vastus „Poksivastasele naisele“.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Kuigi poksi mõned peavad tooreks spordiks, ei saa seda siiski etada, sest sel spordil on ka omad

head küljed: poksi on treening kehale — ta loob osavust, vastupanu, end keitsmist teatud olukordis. Ei ole mingit ausamat omavahelist arvete õendamist vastaste seas kui seda on poksi, mis eriti inglase ja ameeriklaste seas levinud. On mingi kana kiituda — klopitakse üksteist kuni üks vastaspooltest „pehme“ — ja vastased võivad lahkuda jälle parimate sõpradena. Kuidagi peab ikka vahet arveid õendama.

Või pooldate Teie nuga dega ja kaigastega kaklemist, mis meil Eestis nii moes? Eks ole see palju alatum teisele seljatagant noaga kalale tungida, kui ausas poksis silma vastu olukorda lahendada. Poksis saadud vigastused on tühised, võrreldes noaga kaklusele saadud haavadega — esimesed paranevad, teised sageli on surmavad, ehk teevad inimese sandiks. Ka ausas kahevõitluses relvadega on poksi eelistatavam. Kui poksi võidelda ainult — ei see kedagit tapa, välja arvatud mõned lahtilöödud hambad.

Enamik poksi järele ei ole hingelisel sugugi toored — nii mõnigi ilmameistritest on palju õrnahingelisi (Jack Dempsey, Tunney j. t.) kui mõni teine näiliselt korralik kodanik.

Vastus „Poksivastasele naisele“.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Teie arvamine, et poksi on metsik, on samasugune, et mänd ja kuusk on üks ja sama puu. Poksides arendab inimene ennast kehaliselt kui ka vaimiliselt. Poksi ei muuda inimest sugugi tooreks. Ka ei tee see midagi, kui alla 20-a. inimene poksis huvitatud on ja ennast poksis arendab, sest see on isegi soovitatav. Poksi arendab inimeses karskust vaimu, nagu sportki, sest kõik sportlased ja poksi järele enamasti karsklased, kes ei tarvita uimastavaid jooke. Üldse on poksi kasulik, kuid mitte naistele.

„Lõbus Juku“ kuulsast vallast.

Vastus „Priidule“.

(„Abieluleht“ nr. 6.)

Tundmatu noormees, usun, et mõistan Teid, saan aru Teie igatustest. Ent raske on elus lahendada selliseid probleeme. Raske on sageli tasakaalustada tundeid ja mõistust, ning see on seda raskemalt läbiviidav, mida peenem ja tundelisem on inimene hingelisel.

Sõprus iseenesest on ju ilus ja

ideaalne, ent — sõprus ilma armastuseta, see on peaaegu läbiviimatu. Sõprus ei saa olla mehe ja naise vahel ialgi kestev, varem või hiljem muutub ta ikkagi armastuseks ja siis jääb vaid valida, kas abielu ehk — lõpp.

Ei vaidle vastu, ehk on ju tõesti erandeid, ent sõpruse suhtes küll vaevalt usun seda.

Ei oska omale ette kujutada inimest ilma armastuseta. Armastus on ju loomulik, ta on igale looduse poolt kaasa antud. Üksnes madalate, seemisel mitte intelligentsete vaimude juures võib armastus muutuda madalaiks kirendinguiks.

Otsite sõprust, kannatate hingelist piina, ent uskuge, ainult sõprus ei too rahuldust hinge. Hing vajab rohkem, ja kui see pole võimalik, siis lähenete paratamatult seemisele katastroofile.

Võib-olla ju suudate tõesti ohjeldada oma tundeid, kuid kahtlen, arvan see on ikkagi enesepettus.

Ja kui suudategi Teie, aga kas suudab see teine? Teie tunnete igatust just õrnahingelise naisõbra järele, ent teadke just õrnad ja tundelised hinged igatsevad sõprust ja õnne, mis sügav ja kestev.

Kui puruneb sõprus, kust leiata siis toetuspunkti oma sisseelule? Tulemuseks — pettumus, meeleheide? Mis aitab siin veel arusaamine elust.

Jääks võimalus, oodata kuni elu ise toob võimaluse abiellumiseks. Nii oleks ehk õigem tee.

Ent kaalutlege veel kord, ehk on see siiski läbiviidav.

Tütarlaps.

Vastus „Your the opinion'ile“ Narvast.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Igatahes oleks kuldaväärt samm Teist — samariitlasteks hakata. Halastajaõel peaaegu alikult aga vaja energiat, püsivust, kannatust. Kui on Teil need omadused ja olete kavatsenud ameti õppinud — ei ole midagi üllimat, kui headmeelt valmis-tada, piine kergendada neil õnnetuil, kes peavad omi päevi haigevoodis lebedas mööda saatma.

Oilsa iseloomuga halastajaõde on haigele sageli päikese kiireks pilkases pimeduses ja mõjub tervendavalt, mida nii mõnigi tänutundes mäletab. Kas aga sel ametialal kohti saada, kuivõrd see tasuv ja kus seda õpida, selle kohta vast ehk saate teatid Eesti Punaseristi peavalitsuselt

(Tallinnas, Niguliste tän. nr. 13), sest selliseid kursuseid seal igatahes korraldatakse. Igaks juhuseks lisage järelepärimisele vastuseks mark ligi.

Frederic Rex.

Vastus „Your the opinion'ile“ Narvast.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Teie lgp. neiu soov halastajaõeks hakata, on ju päris õigustatud tahe, mis sobib nii väga Teie iseloomule, kui see kõik just nii on. Soovitaksin omalt poolt, kui olete vastava keskkooli haridusega, sõitke Tartusse ülikooli arstiteaduskonna-osakonda ehk n. n. ülikooli juures olevasse halastajaõdede kooli, kus Teid praktika peale T. Ü. kliinikutesse saadetakse. Seal õpite 1—2 kuud igas kliinikus praktika peal noore halastajaõena. Umbes aasta pärast eksamineerite, ja kui olete energiline, küll kutsutakse Teid kohale.

„Ootke kevadpäikest — sooja, mis jääb ja lumelina sulatab. Lootke, — sest pea ilmub silma-piirile

ja mereviirule üks purilaev.

Siis peagi sõber käit Teil ulatab: Siis avaneb vast Teilgi õnnekaev.“

Kosta — Pärnust.

Vastus „Karry La-le“ Türlil.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Teie armastatu on veel laps, — samuti olete ka ise elutundmata. Armastust ju võite avaldada, kuid vähemalt 2—3 aastat oodata abiellumisele on kasulik, et proovile panna endi tundeid. Selle aja jooksul peaks Teie olukord mõlemale selguma. Selle paari aasta jooksul sidemed vaid tugevnevad, kui tunded tõsised. Seda kindlama jalgealuse jõuate endale luua, kui veidi ootate abiellumisele. Abielluda nii noorukesega, nagu Teie armastatu, on sama hea, kui temale „kärbsed pähe ajada“, sest vaevalt on usutav, et Teie kumbki suudate veel enda tunnetest aru saada ja neid analüüsida.

Frederic Rex.

Vastus „Tütarlapsele“.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Minagi talitaksin nii nagu arvate Teie, kuid kas võin olla kindel, et kord kohtan naist, millist olen omale ette kujutanud. Ja kui kohtangi, võib-olla on see liig hilja. Olen siis, võib-olla ootamisega kaotanud oma parimad tunded. Leideski siis otsitava ei jõua vast teda rahuldada jahtunud tunnetega.

Usun, et leidub naisi, nagu neid ihaldan. Muret valmistab vaid see, kas leian teda sest suurest laiaist il-

mast, ehkki teda otsinud olen kõikjal.

Tõsi on see, et abielunaiselt saadud hingelised naudingud ei rahusta mind täiel määral, vaid on ainult aseaineks. Siiski tunnen sellest teataval määral headmeelt, kui olen mõnele õnnetule valmistanud ilusama tunni.

Tunnen palju abielumehi, kes oma naiste vastu võrratult toored. Kuid ka see naine ihkab armastust õrna ja hella, ka temalgi on hing, millest välja kiirgab lõpmata palju õnne, kuid pole kellelegi neid pakkuda.

Mees ilmub koju vaid siis, kui purjoobunud ja jagab naisele vaid toorust. Sarnastel kordadel tunnen vastikust joomarite vastu ja seda suurimaks muutub tahe head teha õnnetu naisele, sest minus asuvad sügavad tunded ja pealegi puudub inimene, kellele neid pakkuda.

Kas leiab sarnane teguviis hukkamõistmist? Jatkan otsinguid. Kas ei taha Teie, armas tütarlaps, mind aidata, lastes vaadata mul enda hinge sügavustesse?

Sü g a v h i n g.

Vastus Olly'le.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Teie mõtted on nagu pärit minu seest. Tahaksin naisele, kes seda vääril, valmistada mõnegi helegema tunni, sest naine igatseb väga armastuse järele ja tunneb piina, kui pole seda kellelegi jagada. Samuti on lugu ka minu enesega.

Sü g a v h i n g.

Vastus „A. G-g'le“.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Hingele rahuldust leida ikkagi igaüks, kuid enamasti toimub see sõnades. Tegelikult juhtub seda harvem. Ei taha purustada Teie õnne. Lugege minu vastust „Tütarlapsele“, siis ehk suudate sellest aru saada, mida mõtlen. Teie vastata, oleks sedasama korraga.

Huvitav oleks Teiega ligemalt mõtteid vahetada.

Sü g a v h i n g.

Vastus „Lesk-Leida'le“

Haapsalust.

(„Abieluleht“ nr. 8.)

Teie olukorras on süüdi Teie mees — mitte tundmine — lasksite end kergegi võrku püüda. Peab hea inimtundja olema, et võltsid ehtsast eraldada. Teil puudusid kogemused — peaksite nüüd neid omama. Õppige inimesi tundma! Küll näete, et ka ausaid, õilsahingelisi mehi leidub.

Frederic Rex.

kaline näidend: „Mure mõistuse pärast.“ Kõik osad, isegi kõige tähtsusetumad olid antud näiteilma kuulsuste kätte. Parimad kunstnikud olid valmistanud dekoratsioonid, kostüümid ja kõik aksessuaarid — ajaloolise täpsusega, keiserliku toredusega.

Õuekonna tõllad sõidutasid näitlejaid juba mitu tundi enne spektakli algust pikas reas Ermitaži. Kui hoolikalt neid griimeriti ja riietatili... Kui suurepäraselt harjutati näidendit... Mitte ainuski, isegi kõige väiksem defekt ei tohtinud haavata kõrgeid vaatajaid.

Ja milline vaikus valitses saalis eesriide kerkimise silmapilgust alates! Kuipalju tähelepanu oli pühendatud näidendi ettekandjale...

Pärast spektakli lõppu olid kõik näitlejad kutsutud kõrgete peremeeste käsul õhtusöögile. Muidugi mõista mitte sinna saali, kus auväärsed keiserlikud külalised einetasid, vaid erilisse näitlejate saali, mis ausaalist „teravalt“ eraldatud.

Maara istub näitlejate lauas moodsas ballitualetis ja samas vanamoelises soengus, nagu näitelavalgi. Nagu unenägu, möödus hiilgav spektakkel keiserlikos, puhudes kaugusse kõik endise aja mineviku mälestused. Ta istus lõbusas lauas, olles kurb, võõras, ilma et oleks kuulnud juubeldavaid tervisjooke ja lõbusaid nalju.

Talle tuli meelde teine loss — kaugel, Kaukaasia metsikuil mägedel. Ta nägi vaimusilmil troonipärijat Georgi, keda oli juba elutormidega võideldes peaaegu unustanud. Siis jälle avanesid Ermitaži toredad müürid ja vilkus terve rida pilte, — kurbe, õrnu — kui elegia.

— Või siis siin pidime kohtama!...

Tuntud, kuid nüüd juba ammu unustatud hääl peletas Maara unistused kaugele. Äkki tõustus ta ja pööras ümber, Kõrgekasvuline kena kindral hiilgavas mundris, lintides ja aumärkides, seisis tema ees. Hoolimatu heatahtline naeratus huulil, sametpehm edumedad silmad pilutsevad veidi pilklikult.

— Ei lootnud teid siin kohata, vürstinna! Olen väga rõõmus, teid nähes! — tähendas ta Maaral tugevasti kätt pigistades.

— Peitusite saladusliku Gurskaja varjunime taha, kuid mina tundsin teid kohe laval ära. Küsin: „Kust see uus ilus Gurskaja on ilmunud?“ Ja mulle vastatakse: „See on aristokraat vürstinna Rokotova, kes seltskonnast näitelava tõttu lahkunud.“ Aga kas teie tunnete veel oma vana „Boržoomi“ sõpra?

— Oo, teie Kõrgus, kuis oleksin võinud teid tunda?

Juteldes eemaldusid nad suure laua juurest.

— Istume siin väikese lauakese juures. Heal meelel vee-daksin praegu teie seltsis mõne vaba minuti.

— Eks istume! — kostis Maara lühidalt.

Õuekonna teenijad kandsid kõikjal šampanjerit ja lindikes-

tega ilustatud maiustusi kullatud paberlisel foonil. Näitlejad võtsid ei kompekke ja maiustusi, ning hoidsid neid kaua, nagu kallid mälestusi.

Suurvürst Nikolai Mihailovitši suurepärase, sametpehmed silmad eksamineerisid Maarat.

— Vürstinna, teie olete veel ilusamaks muutunud, kui enne olite. Teid märkasid täna paljud tuttavad. Muidugi mõista, auahnus tõukas teid näitelavale! Ta juhib ju kogu meie elu!

— Ei arvanud õieti, Teie Kõrgus, — kostis Maara kurvast, pead langetades, kuna ta pikad, kuldsed kulmukarvad vähe värisid. — Haavatud süda otsis unustust. Ja ta võis seda leida ainult näitelavalt. Mul ei olnud minevikus õnne, seda teate teie väga hästi.

Ja Maara vaikus äkki ning kahvatas. Näitlejate saali uksele ilmus uus hiilgav kindral. Tema laiad õlad paindusid raskete kuldapugunite all, tema rind hiilgas ja säras aumärkidest. Kõrge, uhke pilguga silmitses ta sealviibijaid, ja see terav pilk tabas ka Maara kohkunud silmi. Nii paljude aastate järele nägi ta jälle oma vihaseimat vaenlast, krahv Oltufjevit, sedasama, kes tema õnne, nagu paberist majakese purustas. Sedasama, kes õõsise pealetungiga tema maja teotas. Vana meelepaha kustutas hetkelise hirmutunde. Metskass ärkas Maaras uuesti ellu. Millise lõbutundega lööks ta selle uhke pea puruks!...

Kuid Suurvürst Nikolai Mihailovitši lahke naeratus andis Maarale enesevalitsemise tagasi.

— Kas tundsite oma vaenlase ära? Võin kihla vedada, et ka tema teid ära tundis. Olen veendumusel, et ta tuli selleks siia, et teid lähemalt silmitseda. „Kurjategijat“ meelitab alati „ohver“ oma juurde.

Maara pöördus krahv Oltufjevist kõrvale.

— Kui võiksin tema pea purustada, siis vaataksin veel kord tema poole. Teie Kõrgus, ärge naerge mu üle! Sarnased mustad varjud, nagu see siin, ei kaitse trooni.

Kuid Maara traagiline toon ei eksitanud põrmugi suurvürsti lõbusat tuju.

— Võite ümberpöörda, „hirmust varju“ ei ole enam, — naljatas suurvürst. — Aga teie olete oma lubaduse — mind mu üksikus igavas lossis külastada — hoopis unustanud!...

— Ainult sellepärast, et olen kogu maailma unustanud.

— Tean, tänagi küsisin teie üle järele. Näitlejannad on silmapaistval kohal, neil ei või saladusi olla. Ja teie armastus on tõsine?...

Maara noogutas vaikides peaga.

— Nägin teda mitu korda mööda minnes. Sümmeetriline noor hussar, kuid... teie auahnuseks ei jätku sellest.

— Ei vaidle selle vastu. Näen, et endiselt eelistate roh-

Õiguse kaalukojaft.

Püksikesed...

"Kui kohtunik lausub, et harutusele tuleb Pauline H-a süüdistusasi, astub kohtuvõre ette, kohtunikul vasakule käele väike ja lihtne keskealine naine. Kaebaja kohale asub Hilda O., kellel aastaid umbes samapalju kui kaebaselusel.

Hilda O. räägib kohtunikule pikalt ja laialt, et Pauline H. on ära varastanud tema püksid, mis kuivanud nõõril.

"Kas sul häbi pole valetada", paandas Pauline, sellist juttu kuuldes. "Ise sa mütsid need püksid mulle."

"Tohoh, taevast! Noh, ütles nüüd ise, mis häda pärast pidin kingitud asja sinule müüma?"

"Tahtsid viina tuua... Olid enne purjus, sellepärast vist ei mäleta." "Ise oled purjus, igapäev kohe oled..."

Nii sõnelevad naised veel kaua. Ka tunnistajast, keda kolm, pole keegi näinud, et Pauline nõõrit püksid oleks ära võtnud. Aga nad kõik teavad tõendada, et Pauline varemgi olla väga tihti käe võõra vara järele siirutanud. Kui majas midagi kadunud, saadud kadunud asjad kätte ikka Paulinelt, kelle elukombed üldse väga palju soovida jätvat.

Kohtunik leiab, et aitab sellestki ja karistab Paulinet kolme kuise vangistusega.

Võta siis veel teise püksikesi!..

"Linnukestepidaja" kohtu ees.

Et ilmas ja isegi meie väikeses Tallinnas on palju rikkaid härrasid, kes lugu peavad ilusatest ja armu- heldest preilidest, seda teadis pr. Marta Allikson ammu. Et nood härrad ja preilid sageli üksikste ei osanud leida, ka seda teadis Marta. Et selline olukord enesest aga kuigi lõbus pole, otsustas Marta nii härrasid kui ka preilid üksikste leidmisel aidata ja avas mõni aasta tagasi juurdeveo tänaval nr. 5 n. n. "mööbleeritud toad", mis, tõtt öelda, polnud midagi muud kui — lõbumaja.

Marta juures elasid alaliselt mõ-

ned lõbunaised, pealtnäha väga peened ja moodsad preilid, kelle juures käisid alati härrad, rikkad ja helled, kelle rahast said osa omale preilikesed ja ka Marta ise.

Üks helde härra, keegi Vassili O. sai aga mõõdunud aastal Marta ettevõttele saatustlikust, avaldades ametivõimudele järgmist:

"Marta Allikson peab lõbumaja, kus mitmel korral olen käinud. Viimast korda sinna minnes tahtsin kokku saada lõbunaise Adele Kukega. M. Allikson soovitas mul minna teiste lõbunaise, kas Sepa või Michelise juurde, kuid mina valisin siiski Kuke. Lõbumajas elasid sel korral kaks ööd-päeva, olles sugulises läbikäimises kõigi mainitud naistega. Sel korral läks minul seal kaduma ka raha."

Lõbumaja pidamise eest ja voodite üürimiseks prostitutsiooni ots'arbel karistati M. Alliksoni selle avalduse põhjal 300-kroonilise rahatrahviga.

M. Allikson ei jäänud selle otsusega rahule, esitades edasikaebuse rahukohtunikule. Rahukohtunik vähendas karistust 150 kroonile, või maksu- jõuetusel määrata kuus nädalat vangistust. Seegi otsus ei rahuldanud Martat, kes kaebas edasi rahukoht- gusse, kus aga eelmine otsus kinnitati.

"Vargal varga õnn."

Harku valla elanikud Marie Kuuseoks ja Arnold Semiskar on juba pikemat aega sõjajalal. Kord süüdistab esimene teist, kord teine esimest ühes või teises asjas.

Tookord on kaebeluseks Marie Kuuseoks. Mõõdunud sügisel süüdistas ta Arnold Semiskari varguses. Kui see aga õigeks mõisteti, pahan- das ta kohtusaalist lahkudes palju- de inimeste kuuldes:

"Vargal on varga õnn! Teie hobune on juba väsinud varastatud kraami vedamisest!"

Arnold Semiskar esitas nende sõnade pärast Marie Kuuseoks vastu süüdistuse laimamises. Ka kohus leidis, et siin tegemist laimuga ja karistas Marie Kuuseoks ühe-kuise arestiga.

Sport.

Rahvusvaheline tšempionaat.

Eestlased — venelasena, mandžuurlasena, rootslasena, soomlasena, palestiinlasena ja — eskimoona!..

Kuna praegu korraldatakse Riias suuremaid maadlusvõistlusi elukutselistele "tšempionidele" ja ajakirjanduse kaudu teatavaks on saanud, et puhastverd eestlane Karl Tomberg neit võistlustel esineb siberlasena, on paljud lugejad meie poole pööranud küsimusega, kas on see nõnda?

Neile ja ka kõigile teistele, kes asja vastu huvi tunnevad, lubatagu meid öelda siin järgmist:

Üks peamine põhjus, miks Karl Tomberg, kes sündinud Tartumaal taluniku pojana, esineb välismaal maadeldes venelasena, on asjaolu, et seal vene maadlejad palju suuremat tähelepanu äratavad kui väikese, nii mõneski kohas olles täiesti tundmata Eesti jõumehe. Maadleja, kes esineb venelasena, võib alati seal teenida suuremaid summasid, kui ta seda saaks teha näiteks kas või eestlasena. Ja, et elukutselisele maadle- lejale raha kõige tähtsam on, teab igaüks.

Isegi kadunud Georg Lurich ei esinenud kunagi eestlasena, vaid rekla- meeris ennast kui "Champion von Russland". Mis veel huvitavam, on aga asjaolu, et see tõesti maadlusfenomeen nimetas ennast alati selle rahva liikmeks, kelle huigas ta maadles. A. Bergr esines Saksa- maal ikka balti sakslasena, kõikjal teisel aga soomlasena. Ja Georg Hackenschmidt mäletavad ameeriklased, inglased, austraalsed j. t. ikkagi kui venelast, kuigi ta hääl tõeliselt oli Emajõe kallastel.

Üks, kes ei eita oma õiget rahvust, on Jaan Jaago, kes nii kodu kui ka välismaal esineb ikkagi eestlasena, kuigi ta venelasena võiks teenida rohkem. Ent J. Jaago pole üksinda hea maadleja, vaid ka suur patrioot, kes selleks, et esineda meie rahvus- värves, on valmis teenima vähem, mis elukutseliste maadlejate hulgas väga harva ette tuleb nähe.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

Ka noor Aleksander Peterson ei salga, et ta on eestlane, Karl Veimann-Veinura esineb aga alati manžuurlasena!.. Kui K. Tomberg hiljuti Riia ajakirjanikkudele antud jutujärgimises tähendas, et ta oma "kodumaa" — Siberi (!) eest on val- mis olverdama kõik, siis seletas Karl Veimann mõõdunud sügisel Viinis selgel sõnal, et ta sündinud on Vladivostokis! J. Neeser-Nest- röm, kelle rinnus pidavat tuksuma soe eesti süda, on aga välismaal nähtavasti unustanud oma sünnipa- li.

ga Vigala ja Tallinna, kus ta aas- tat paarkümend tagasi oli vaene voorimehe sulane, esinesed nüüd rootslasena või soomlasena.

Noi ajal, mil eestlaste keskelt ker- kis elukutselisi maadlejaid rohkem, kui ühegi teise rahva ridadest, panid aga kõigile sedaliiki vempudele krooni pähe viimaste Tallinnas peetud võistluste arbiiter A. Mugur ja — kui meie ei eksi — Tartu mees Karl Paabut. Esimene neist ei tahtnud olla siis enam eestlane isand Mugur, vaid "palestiinlane Issando Muguro", teine aga — eskimo!

Et äratada rahva hulgas laiemat huvi, peab iga selline "tšempio- naat" koosseis olema väga kirev. Ühe rahvuse liikmeid ei tohi siin ku- nagi olla palju ja kui neid on, siis salatakse mitmeigi maadleja õige pä- ritolu, muutes nii võistlejatepere mit- mekesiseks.

Kustkohalt on üks või teine võist- leja õieti pärit, ei tea publik peaaegu kunagi.

Toores Franz Spevazek näi- teks pidi 1928 a. Tallinnas maadel- des pärit olema jugoslaaviast, mõõ- dunud aastal aga esitati juba kui tšecho-slovaklast. 1928 a. maadles Tallinnas ka keegi belglane Paul De- bie, ent järgmisel aastal siia tulles oli sama mees sakslane Paul Stein- mann. "Dopelt-nelsoni" kuningas U. Pinetzkki on Tallinnas olnud nii poolakas kui ka tšecho-slovakla- ne ja Th. Tornov on Tallinnas maadelnud leedulasega, aga 1923 a. tutvustati teda Riias publikule kui soomlast. Lätlane A. Michelson's maadleb praegu Riias õige nime all, ent kunagi varem pidi ta olema "türklane Mahmud Kotsch".

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt lätlane, kuid esineb välismaal venelasena. Elsas-Lotringi esitas mõõdunud su- vel Tallinnas Karl Grünwald, — mees, kes praegu Berliinis maadleb sakslasena. J. Jaago, kolmekordne äravõitja A. Irsa oli meil tšecho- slovakklane, aga varem tunti teda kui "kodust ära jooksnu Ungari krah- vi." Tallinnas esinenud "venelased A. Grikis ja D. Martinof on tõe- liselt lätlased. Mõõdunud aastal siin olnud venelane Timofei Czirjuchin on tõesti venelane. Kas ta aga tõesti on endine Vene meriväe ohvitser, selle man peatume kunagi edaspidi, kui kirjutame veel "tšempionidest."

Teistest tallinnlastele tuntud mees- test võiks nimetada J. Leskino- vitsit, kes tõeliselt l

Hindmõistatus nr. 4.

Avaldame allpool rea prouade ja võib ka nende ameti või elukutse härrade nimekaarte, kelle elukutsed välja lugea. Nupukad lugejad, proovige oma osavust.

1.	4.
Asta Risten	Toomas Ral
2.	5.
Juulie Jaaksõk	Kristjan Pühako
3.	6.
Kadri Rooma	Toomas Kirinaaner

Oieti lahendamata vahel loositakse 16. aprillil välja 5 maksuta kuulutuse võimalust. Nimes avaldatakse „Abielulehes“ nr. 10.

ABIELUNURK.

Kes oleks lastele emaks ja mehele naiseks?

Olen lastega lesk, parimas abielumise eas. Kolme a. eest kaotasin abikaasa surma läbi. Sellest ajast peale kavatsen kindlasti uuesti abielluda, aga senini ei ole see korda läinud. Mispärast? Minu tutvusringkonnas puuduvad sobivad isikud, ehk ma küll isiku suhtes suuri nõudmisi ei sea, peale hariduse ja majapidamise oskuse. Olen lehes kuulutanud. Mitte üht kirja. Olen kuulutuste peale kirjutanud. Mitte üht vastust. Sellest selgub, et ei leidu daamide hulgas isikut, kes sooviks võõraslastele emaks olla, või ei oska ma daamide ees ennast nii väljendada, et nende tähelepanu enesele tõmmata. Muide olen riigiametnik maal, väga soliidset kohal, teenin 150 kr. kuus, olen väga hea iseloomuga, kõigiti eeskujulik abielumees ja ka välimus ei jäta midagi soovida. Palun a. v. daame lahkesti selgitada, kuidas leiaksin omale abikaasa.

August O. Läänemaal.

Mispärast üksi olla, kui võimalus on Abielulehe kaudu leida sõpra ?!

Kuulutage „ABIELEHE“ ja Teie veendute selles!

Hindmõistatus nr. 3. lahendus.

Üla: 1. Rõõmsaid lihavõttepühi; 2. La; 3. Si; 4. Jänes; 5. Maria; 7. Agul; 9. Muna; 11. Karvane; 13. Kolgata; 15. Kai ehk Mai; 17. Ila; 24. Nire; 25. Ahv; 27. Aam; 28. Neli; 32. Rae; 33. Uus.

Vasakult paremale: 2. Lõõts; 4. Ja; 6. Ema; 7. Ani; 8. Aam; 10. Sai; 12. Aadel; 14. Tallinn; 16. Kiire; 18. Ivan; 21. Ai; 22. Ohver; 23. Enam; 26. Kana; 29. Ihu; 30. Kae; 31. Aits või Ets; 34. Kauplus; 35. Eha.

Oieti lahendamata said maksuta kuulutuse võimaluse „Abielulehes“: Iilja Muru ja Aleks. Kadakas — Tallinnast, Vold. Loikant ja Gustav Jerlet — Laitsest ning A. Kaasik — Viljandist.

Seismajäänud kirjad.

„Els ja Ets“ — 3, „Ravitseja“ — 10, „Kevade unistus“ — 3, „Vana-poiss üksinda“ — 3, „Leil“ — 3, „Tervis ja jõud“ — 4, „Ilmar“ — 1, „Ira 27“ — 1, „Eluseltsilane“ — 2, „Hea sõber“ — 1, „Tõsine armastaja“ — 1, „Otsin sõpra“ — 1, „Boris Roman“ — 1, „Kolibri“ — 1, „Blond 26“ — 1, „Ei kahetse“ — 1, „Liilian“ — 1, „Luule 20“ — 1, „Kohaotsija“ — 1 kiri.

OIENDUS.

Külaline: „Kehner, mis puhtus teil siin on! Vaadake, või sees on käre!“

Kehner: „Esitaks ei ole see mitte käre, vaid sääsk. Teiseks ei ole see mitte või, vaid margariin. Ja kõiges muus on teil täieline õigus.“

OHTUNE PALVE.

Opetaja: „Noh, lapsed, jutustage, mis teevad teie armsad vanemad, õhtul magama heidavad!“

Opilane: „Aga, härra õpetaja, see aine pole kohane meie ettevalmistusklassile!“

Mälestused on paratamatu nähe inimelus, mis aga tema elurõõmu sageli halvavad. — Inimene ilma mälestusteta on alati noor.

Kosjasõit.

(Viljandimaalt rahvasuust.)

Noores kuus see on ju teada, kes ei taha üksi jääda. — Et siis peigmees nõnda ütleb, kui ta pruudi peale mõtleb.

Täna „lauba“*) kas see ime, väljas pole ka nii pime. Kui ma korra lusti sõidan, omad asjad korda saadan. Võtan tallist kõrvi ruuna, panen kaela reisisauna. Pistan pudel viina kotti, panen hästi mett ka potti. Minu kõrval istub isa, imeb oma piibunisa. Pošo-ruun las' nüüd käia, pruudi majas saame süüa. Lasen ruuna hästi joosta, käe ja piitsa kõrgel tõusta. Ara sõida mööda mitte, pööra pruudi ukse ette!

*) lauba — laupäev.

Küll me' seal ka näeme ära, kas on kuulda kisa-kära. Kas seal haugub koera suuke, liigub tuules mõni puuke. Astume kord pruudi tuppa, küsime neilt joomakappa. Seal jookseb nurka Annakene, kes on minu kanakene. Aia voodi juurde astun; „Aiataat, sul' tere ütlen! Tõuse üles päikene, vaat' kus tütre peikene! Joogem kallist kosjaviina, ega see ei tee meil piina!“ Seal hüüab kambris pruudike, „Eks tule siia peuke!“ Ja võta söö mu silma ees, ma olen kinni sinu käes. Ka viimaks tulen saatma teid, nii kui üks armsa mehe neid.“

Üleskirjutanud A. Kostapello.

Neljaskümnes sünnipäev.

Ladislau Lakatos.]

Armuline proua ärkas ja haigutas. Armuline proua, kelle nime meie muidugi ei nimeta, kõlastas toatüdrukule. Armuline proua suunis pilgu peeglisse ja vaatas kalendrisse. Armuline proua nägi, et tal on täna neljaskümnes sünnipäev. Hetk hiljem muutus ta kurvaks ja lausus siis ennast sirutades:

„Ei tee viga!.. Mulle tundub nagu oleksin alles kahekümneviie aastane.“

A propos: see armuline proua ei olnud tark proua.

A propos: too armuline proua oli tark.

Kui ma ise sain neljakümne aastaseks, kuis sain seda teada? Mina ei haigutanud, ei sirutanud, ei heitnud pilku peeglisse ega ka kalendri. Panin tähele ainult, et majas valitses kummaline vaikus. Naine ei teinud minust väljagi, mu lapsed ei soovinud nagu tavaliselt head hommikut ja mu ema ei tulnud ka mulle külla, vaid kogu majas valitses ebaharilik vaikus... Ja kuna mu korteris polnud näha ainult lille, keegi mulle kogu päeva kes ei soovinud õnne, ega ka keegi polnud mu vastu hea ja armas, sain a, et on saanud minu neljaskümne sünnipäev.

Tõlk. Herodes.

Vastutav toimetaja ja väljaandja A. Jürisson.

„Estotrikk“, Tallinn, S. Karja t. 3

Teatame kõigile „Abielulehe“ Tartu ja ümbruskonna lugejatele, et oleme avanud 1. aprillist s. a.

abitaituse Tartus, Rüütli tn. № 11,

P. Johanson ajakirjanduse kontoris, kus võetakse vastu tellimisi ja kuulutusi ning müüakse „Abielulehte“ üksikult ja suures arvul.

Kõige austusega talitus.

Näitus „Elegantne Daam“

Tallinn, Viru t. 3. Telefon 13-24. S. Insarov'i saalis.

10—20. maini 1931.

Moodne korter:

Kodune sissead ja mugavus.

20—30. maini 1931.

Moodsad tualetid

kosmeetika, sport, tervishoid ja elegantsed asjad.

Näitus on avatud igapäev kella 11—7 õhtul, loengud ja moodide demonstreerimine kl. 7—9 õhtul. Esinevad esimese järgu firmad.

Head teenistust

koduse majapidamise juures soovitame kõikidele 100—150 kr. kuus. Vajame ka jaoskonna esitajaid ja agente üle Eesti. Juhtnõõrid maksuta, kui harilik saatekulu juurde on lisatud. Kirjad: Vaabina pk. nr. 30.

Uuest aastast avatud

Hotel - restoran „HILU“

Suur Pärnu mnt. nr 138, Nõmmel, Kõnentraat 51.

Soojad ja mugavad kabinetid. Kõik alkoholilised joogid. Kõik osava koka juhatusel.

Muusika igal ajal.

Sissesõidu puhul autodele ja hobustele ajakohased ruumid.

Omanik O. Lieders.

BALTI JAAMA RAAMATUKAPIS

saadaval kõikisugu oma- ja välismaa aja- ja kuukirjad. Rikkalik väljavali igasugustest raamatutest. Uus „Abieluleht“ saadaval juba igal reede õhtul.

20 aastane talutütar soovib korraliku ja kindla elukutselise mehega

tutvuneda

hea sõbra leidmiseks. Kirjad palun adresseerida slt. „Korralik talutütar“ all.

Keskealine proua, kes õnnelult abiellus, soovib

tutvuda

viisaka 40—50 a. härraga, et tühja elu veidigi huvitavamaks teha. Kirj. slt. „Vastu kevadele“.

Tutvusringkonna puudusel otsib preili

kaaslast-sõpra

korralikkude, kainete härrade hulgast. Kirjad slt. „Aljade“.

35—40 a. härrad, kes hindavad õnnelikkude abielu, kirjutage tõsiselt elu peale vaatajale neile, slt. „Hiline õnn“.

Korralik, kindlas teenistuses poissmees, 35 a. vana soovib

tutvust

neidudega ehk leskedega. Kirj. slt. „Kevad 35 a. v.“

Kuulutan välja

sulesõja

kõigile härradele, vana-dus tähtsusega. Kirjad slt. „Lotta“.

Vaene keskealine daam soovib leida

sõpra

korraliku, tööka mees-terahvaste hulgast. Kirjad slt. „Oma kodu“

Vanapoiss, kes tüdinenud üksildusest, soovib

tutvust

korralikkude naisterahvaste hulgast. Kirj. slt. „Kevad“.

Noor, elurõõmus neiu soovib

elukaaslaseks

samasugust härrat. Kirjad slt. „Helisev noorus“.

Noor, haritud neiu, talu-kohta omanik, pealinnas lähedal, soovib

tutvust

kiiremas korras härraga, kes laenaks lihtsaks ajaks 300 kr. talu kres-terimiseks. Teat. slt. ku ni 15. apr. „Agricola“.

36 aast. lesk daam

tutvuda

meesterahvaga, kes võik-veidi aineliselt aidata. Oma palgast ei jatku elam-iseks. Palun vastuseks mark kaasa lisada. Kirj. slt. „Elan üksi korteris“.

Hallo!!! Silmad siia!!!

Noorhäärad, kas leidub teie seas, kes magusad suutäit ei põlga. Maasi-kas, kes juba ammu ootab noppijat, soovib kirjavetust. Päevapilt soovitav, kuid mitte nõuetav. Aadr. M. Tomberg, Sepa tän. 5. Pärnu.

Sissesõitnud keskealine lesk soovib

tutvust

korraliku, kindlas ametis meesterahvaga, ausa sõbra leidmiseks. Flirtijaid palutakse mitte tülitada. Vastus slt. „Üksik 39“ all.

Kaks neidu soovivad

tutvust

noormeestega igavuse möödasaamiseks. Vant 18—28 a. Kirjad slt. „Ly ja „Joe“.

Rootsi „Hermes“ ja ilmakuulsaid „Dürkopp“ jalgrattaid soovitab

O.Ü. „Systema“

Tallinn, Raekoja pl. 5. Tel. 430-09.

P. Põder'i valmisriiete äri

Tallinn, „Kullasepa 7. Tel. 429-31.

Suures valikus meeste- ja naisterahva valmisriideid ja tellimiste vastuvõtmine.

Astuge sisse ja veenduge kauba headuses!

Vaatamine ei kohusta.

Tutvust

soovib iseseisvalt töötaja keskealine naisterahvas samasuguste meesterahvastega. Kirjutada võivad ka väljastpoolt Tallinnast. Slit. „Üksik“.

Kaks väikest tuba

ära anga. Küsida Tartus, Turu tn. 19, krt. 4.